

ÎNVĂȚĂTURĂ DESPRE MOISE

În regulă. Dumnezeu să te binecuvânteze, Frate Neville. Bună dimineața, prieteni. Din când în când trebuie să mă uit afară să aflu dacă este dimineață sau seară. Bine, sunt fericit să fiu aici în această dimineață. Este cald, și voi sigur ați avut o primire călduroasă. Noi nu mai avem primăvară; noi avem vară și iarnă aici, nu-i așa? Totul pare a fi în afara ordinii, cumva.

² Bine, ceea ce m-a făcut să întârzii, eu—eu fac curățenia în casă. Și am fost înțepenit și cu dureri în această dimineață. Și m-am trezit în suficient timp, dar nu am realizat că o femeie ar avea de făcut atât de mult de lucru, ele au, să pregătească trei copii și apoi să meargă la școala Duminicală. Oh, vai! O grămadă de făcut, mai mult de cât m-am gândit că ar fi fost de făcut. Și m-am gândit, „Ei bine, acum. . .” Seara trecută lucram, și—și am—am venit de pe câmpul de evanghelizare. . . ? . . . Vai, nu este munca greu de găsit? Hm! Am oferit treizeci și cinci de dolari pe săptămână ca cineva să aibă grijă de copil, și nimeni nu vroia să o facă.

³ Un ins a scris un fragment în ziar aici nu de mult. Desigur, acest lucru nu merge la aceasta. A spus că el a fost aici, un fel de politician aici sus în Kentucky, a spus că a fost în armată de două ori, a fost rănit de trei ori, ca un erou, a trăit ca cetățean în cartier, el a făcut multe lucruri, a salvat viețile a doi copii, și unul dintr-un pârau și unul de la altceva, am uitat tot cu ce a avut el de-a face. Și în cele din urmă s-a gândit, bine, ei trebuie să mențină cartierul corect, el ar candida la o funcție. Și când a făcut-o, din o sută de mii de oameni, el a obținut cinci voturi. El a întrebat șeriful dacă putea să obțină o pușcă cu țeava-scurtă ca să-l ajute să iasă din cartier, a spus, „Era periculos chiar să locuiască prin oraș.” El nu avea destui prieteni să-l ajute să iasă din oraș. Asta este recunoștința Americană, oricum, nu-i așa? Așa este. În America, cu cât faci mai mult, cu atât îți se pretinde mai mult. Așa este, și se pretinde mai mult.

⁴ Bine, vreau să fac complimentele mele în această dimineață pentru cât de curată și frumoasă arată biserica. Și așa cum veneam, ei au avut o ușă acolo ca să ofere o circulație mai bună. Astfel asta este cu adevărat frumos, oricare sunteți în consiliul de administratori aici și ați ajutat la inițierea acesteia. Asta a fost cu siguranță tare frumos, și este o treabă curată frumoasă. Cred că Fratele Hall, dacă nu mă înșel, a făcut-o. Aceea este o lucrare foarte frumoasă.

⁵ Acum, este puțin târziu, dar voi știți cum sunt oamenii sfințeniei. Vedeti, nu au un timp prestabilit, nu-i așa, Frate

Slaughter, Frate Deitsman? [Frații și ceilalți spun, „Nu”—Ed.]
Doar totul așa cum îl luăm.

⁶ Am avut adunări minunate jos în Sud! Dar am putut să vorbesc doar câteva zile în urmă. Am predicat timp de patru luni, încontinuu, și nu am avut voce suficientă măcar să—să șoptesc măcar. Eu doar a trebuit într-un fel să fac gesturi soției mele, voi știți, ce vroiam, și este un fel de . . . Și apoi după aceea, și venind înapoi aici sus unde s-a făcut un fel de ceva vreme ipocrită ce avem noi, (păi, frig într-o zi și cald în următoarea), am luat o adevărată, adevărată gripă de modă veche. Și m-am ridicat, cu două zile în urmă, și am pornit din nou. Și astfel suntem mulțumitori bunului Domn, totuși, pentru toată bunătatea și mila Lui față de noi, și—și ce bun a fost El. Am avut adunări minunate jos acolo, și Domnul ne-a binecuvântat peste măsură, din abundență.

⁷ Și seara trecută, aproape de miezul nopții, Fratele Wood m-a chemat jos la el acasă, și Fratele Arganbright la telefon, vroia ca eu să pornesc în Elveția. Astfel, este prea mult de mers pentru un om bătrân.

⁸ Astfel, acum, următoarea noastră adunare începe pe unsprezece din această lună care vine, la Tabernacolul Cadle la Indianapolis. La—la Tabernacolul Cadle în Indianapolis, din unsprezece până în cincisprezece. Și apoi, de acolo, la—la Minnea- . . . Minneapolis; de la Indianapolis la Minneapolis, la Oamenii de Afaceri Creștini.

⁹ Acum eu cred că Fratele Neville m-a chemat, și am vrut să îmi arăt . . . să exprim aprecierea mea față de el și trio-ul Neville care au venit jos și au cântat la acea înmormântare pentru mine, ce am avut-o alaltăieri. Și eu l-am întrebat pe Fratele Neville; nu am avut ceva cântăreți, pentru familia Liddick; când D-l Liddick a plecat Acasă în Slavă. Și eu cu siguranță . . . dacă fiul său, eu nu-l văd aici; și am aflat mai târziu că a fost un fiu adoptiv. Știind că tatăl lui era pe moarte, nesalvat, a alergat acasă după mine, 'nainte, și tăticul lui a fost salvat înainte ca să moară. Astfel cel mai mare lucru pe care acel băiat l-a făcut vreodată, a fost să vină să ia pe cineva să se roage pentru tăticul lui înainte să se ducă. Și trio-ul Neville au venit jos și au cântat cu adevărat minunat pentru ei.

¹⁰ Și astfel Fratele Neville m-a întrebat dacă aș vorbi în această dimineață și această seară, de asemenea. Astfel voi observați, Scriptura spune, „Cereți din belșug ca voi. . .” Astfel Fratele Neville este cu siguranță Scriptural în acele lucruri, foarte mult! Și așa că voi face tot posibilul.

¹¹ Acum, am spus în această dimineață, fiind că este Ziua Mamei, și vrem să le vorbim la—la copilași. M-am gândit că această dimineață ar fi un timp bun pentru—pentru copilași. Acum mă gândesc că ziua mamei . . .

¹² Acum, nu există nimic mai dulce pe pământ, despre care noi știm, decât o adevărată mamă, veritabilă. Dumnezeu să binecuvânteze sufletul ei galant, o adevărată, adevărată mamă. Dar noi avem așa de multe înlocuitoare astăzi care—care sunt numite „mamă,” care nu este mamă; ele sunt doar femei care au copii, dar nu mame. O mamă de modă veche este una care se îngrijește de familia ei, și nu se întind afară pe aceste șezlonguri și dansuri, și toată noaptea, fumând, bând, venind înăuntru. Ea nu merită acel nume sacru de mamă. Ea este doar o femeie, asta e tot, care crește un copil; dar nu o mamă, căci mamă are o semnificație diferită de aceasta. Acum eu—eu cred că dacă voi. . .

¹³ Acum, la Ziua Mamei, eu vreau să mă exprim foarte bine. Eu am o mamă bătrână cărunță șezută acolo, eu însumi. Și eu cred, o zi, în regulă; dar fiecare zi ar trebui să fie o zi a mamei, nu doar o dată pe an. Și motivul că aceste lucruri de Ziua Mamei se petrec acum. . .

¹⁴ Și eu văd că noi doar suntem câțiva, și noi toți ne cunoaștem unul cu celălalt. Noi suntem de-ai casei, și acela este motivul că vom vorbi în acest fel.

¹⁵ Eu cred că o mamă ar trebui să fie respectată în fiecare zi la fel, așa este, o mamă adevărată. Și, dar această zi pe care ei o numesc Ziua Mamei, nu este nimic în lume decât o mare absurditate comercială, doar să stoarcă oamenii de bani. Și este o dizgrație față de mama, o Zi a Mamei, pentru o dată pe an, „Păi, noi nu mergem să o vedem, dar îi vom trimite un buchetel de flori și aceea o va rezolva.” Asta nu este mama! Vai, Doamne! O mamă adevărată este o femeie pe care tu. . . cea care te-a crescut, și tu o iubești, și o vizitezi și vorbești cu ea tot timpul. Îți exprimi dragostea față de ea tot timpul, nu doar într-o zi din an.

¹⁶ Dar doar înainte ca să încep cu mica mea dramă, mi-ar place doar să exprim aceasta și să o reînnoiesc pentru unii dintre voi. Și mulți dintre voi au murit, mulți dintre ei s-au dus de când s-a făcut aceasta. A fost în 1933.

¹⁷ Ați văzut în ziar acum câteva seri în urmă unde acea femeie l-a ucis pe acel bărbat, l-a aruncat afară în drumul casei ei și doar a dat înapoi și înainte peste el cu mașina ei până ea chiar l-a zdrobit tot pe drum. Și ei au spus, avocații și așa mai departe, au spus, „Aceea nu îți condamnă conștiința ta?” Ea a spus, „Dumnezeu și eu suntem oboșiți de cum sunt tratate femeile.” Hăh! Da, ea este un idol. Așa este. „Suntem oboșiți.” Cât de jos se poate înjosi această națiune? Cât de departe putem noi merge fără judecata Divină, mă întreb, „Dumnezeu și eu”? Dacă Dumnezeu ar fi vinovat de toate absurditățile puse pe seama Lui, El nu ar fi Dumnezeu, asta este tot. „Dumnezeu și eu”? Vai! Dumnezeu nu are nimic de-a face cu așa ceva. Mă întreb când ea o să stea acolo în chin, cum se va gândi ea despre asta atunci? Oh!

¹⁸ America! Acum amintiți-vă, dacă nu ați scris asta, notați-o jos. Aceasta este prezicerea mea. Vedeți? În 1933, când noi aveam adunări jos aici unde vechea, eu cred Biserica lui Cristos este acolo acum, obișnuia să fie vechea. . . Se află chiar aici, Frate Neville, chiar drept în jos. Charlie Kern obișnuia să locuiască acolo. Ce este aceasta. . . casa Orfanilor aici pe Meigs Avenue. În 1933, tocmai îmi cumpărasem un Ford 1933, și l-am dedicat Domnului în acea dimineață. Și, înainte să plec de acasă, am văzut o viziune. O am scrisă, pe o hârtie veche galbenă care așteaptă încă într-o Biblie. Am văzut timpul sfârșitului venind.

¹⁹ Și, voi, câți vă puteți aminti cum arăta o mașină '33 în urmă acolo? Oh, era cumva în afară în *acest* fel, și sus de tot pe partea din spate, și tăiată jos ca să-i fie agățată roata de rezervă. Am văzut o viziune, că, „Înainte de venirea Domnului, că mașinile vor arăta ca un ou.” Câți vă amintiți acea prezicere? Este cineva rămas aici înăuntru? Fratele Seward este dus. Și eu presupun. . . A fost în 1933 când noi aveam adunări aici. Eu presupun că aproape toți din ei sunt duși acum, de atunci.

²⁰ Și am prezis, că, „America, dumnezeul lor numărul-unu vor fi femeile.” Asta-i ceea ce este. Totul este modelat după Hollywood. Am lucruri despre evidențele dosarelor FBI care v-ar șoca în bucăți doar să vă spun exact unde. Și scandalul cu privire la aceste vedete de cinema, nu există una din ele, cu greu, să nu fie prostituate. Și FBI a făcut aceasta public chiar recent. Am asta chiar din dosarul lor. Și astfel ele toate trăiau afară, chiar și aceste stele de cinema, unde el a dovedit, ei au intrat înăuntru și le-au prins, trăind cu bărbați, pentru douăzeci și cinci și cincizeci de dolari pe noapte, un bărbat, de sus până jos, în Hollywood și peste tot, aveau case private și bărbați înăuntru acolo unde ei le trimeteau afară la aceste persoane. Și aceea este la ce ne uităm noi, televiziune, și—și aici afară pe aceste ecrane și lucruri, și lăsăm copiii noștri să numească aceea un idol. Și atunci să numim aceea *mamă*? Aceea este mult departe de a fi mamă. Aceea este murdărie. Asta este exact. Și totuși ele stabilesc mersul zilei. Ei bine, lăsați-le, felul de haine pe care le poartă, priviți femeile Americane se îmbracă întocmai ca ele, și totul. Sigur. Și dumnezeul Americii este o femeie. Nu Iehova; ele s-au întors de la Acela. Nu către *mamă* acum, acum lăsați aceea deoparte, acela este un lucru sacru despre care o să vorbim; dar eu vreau să spun *femeie*.

²¹ Și, amintiți-vă, eu prezic că înainte de marea anihilare totală, care eu nu spun că Domnul mi-a spus aceasta, dar eu cred că ceva se va întâmpla fie între acum sau la acel timp în '77. Ar putea veni în această oră. Dar între acum și '77, eu prezic că sau o distrugere mare sau o anihilare totală a întregului pământ, între acum și '77, eu am prezis-o în 1933.

²² Am prezis că femeile vor continua să se demoralizeze și națiunea va continua să cadă, și ele vor continua să se țină către

mamă, sau ca mamă în felul acela, până ele devin, o femeie devine un idol. Și după o vreme, că, „America va fi dominată de o femeie.” Însemnați aceasta și vedeți dacă nu este corect. O femeie va lua locul unui Președinte sau ceva, de mare, ceva putere înaltă în America.

²³ Când, eu spun aceasta cu respect, doamnelor. Când o femeie iasă din bucătărie, ea este afară din locul ei. Așa este. Acolo este unde aparține ea. În afară de aceea, ea nu are loc. Și acum, eu nu sunt dur cu ele, dar eu doar spun care este Adevărul și ce spune Biblia. Se obișnuia să fie că bărbatul era capul casei, dar aceea a fost în zilele Bibliiei. El nu mai este. El este marioneta, sau—sau bona sau ceva. Și acum, nu, ele vor să aibă grijă de câini, să practice nașterea controlată, și să care în jur un mic câine bătrân în brațele lor tot timpul, astfel să puteți umbla în jur toată noaptea.

²⁴ Eu—eu nu vorbesc despre mama. Dumnezeu să le binecuvânteze. Acea este ce ține împreună națiunea acum, pe jumătate, este o mamă reală, bună, sacră, salvată de Dumnezeu. Așa este.

²⁵ Dar rușinea despre cât de degradate sunt femeile noastre! Am un fragment din ziar, am decupat după acest ultim Război Mondial, numărul doi, care a spus, „Unde s-au dus moralul femeilor Americane, că, după șase luni în străinătate, patru din cinci soldați au fost divorțați de soțiile lor, și ele s-au măritat cu vreun alt bărbat?” Și nu au putut nici măcar să aștepte să se întoarcă înapoi din străinătate, soldați acolo murind pe câmpul de luptă! Acea persoană care face asta nu este demnă să fie numită mamă, acel nume sacru. Nu, nu este. Astfel eu am fost numit întotdeauna „urător de femei,” dar eu nu sunt. Eu cred că o femeie este un lucru minunat, și o mamă, mai ales. Dar ele ar trebui să fie la locurile lor și să nu ia locul bărbatului, și să nu ia locul lui Dumnezeu.

²⁶ Și în această dimineață am auzit o biserică sfințenistă să spună, că, „O mamă stăpânește stelele Cerului,” și toate acestea. Îmi pot imagina Catolicii făcând asta cu fecioara Maria, și așa mai departe în felul acela, care, de a se închina la acele femei moarte, Sfânta Cecilia și toate în felul acela, care este femeia cea mai înaltă de spiritism. Asta e tot ce este. Orice mijlocește cu cei morți este un spiritism. Așadar, există numai un singur Mijlocitor între Dumnezeu și om, și acela este Cristos Isus. Așa este. Nici un alt sfânt, nici nimic în afară de Domnul Isus Cristos Care este Singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om. Dar când eu văd bisericile, chiar pătrunzând în spatele amvonului, toată sacritatea luată de la Cristos și dată la mamă, toată sacritatea luată, atunci—atunci ei încep și atunci să te ții.

²⁷ Astfel, dar există o mamă adevărată rămasă. Laudă lui Dumnezeu! Întocmai ca atunci când vezi un ipocrit; există un

Creștin real care cu adevărat trăiește viața. Unde aveți un pro, aveți un contra. Asta este exact așa. Și acum, despre acel fel de mamă și acel fel de copil, noi dorim să vorbim acum din Biblie.

28 Acum mă întreb câți băieței și fetițe avem noi aici în această dimineață? Dacă ați auzit radiodifuzarea Fratelui Neville ieri. . . Câți dintre voi băieței și fetițe le-ar place să vină sus aici și să stea pe scaunele din față în timp ce eu vă vorbesc? V-ar place să veniți aici sus? Sunt unu, doi, trei, patru, cinci scaune aici; unul aici, sunt șase, și câteva scăunele pe aici. Ați vrea să veniți aici în față, unii dintre voi băieței care puteți merge fără mama voastră, și ați vrea să veniți aici sus? Sunteți mai mult decât bineveniți! Mamele vin. . . [Fratele Neville spune, „Sunt mai mulți; cei mai mulți în sala de școală Duminicală.”—Ed.] Oh, ei sunt în sala de școală Duminicală. Bine, aceea-i bine. Vom aștepta câteva minute, și vom vorbi, și ei vor fi afară în câteva minute. Și noi doar ne vom aduna în jur, ochișori negri, și maro, și albaștri, aici sus, și—și le vom vorbi la fiecare din ei. Acum, câți îl iubiți pe Domnul? Spuneți, „Amin.” [Adunarea spune, „Amin!”] În regulă.

29 Acum eu vreau să vorbesc mamelor și copiilor, și aceasta le este adresat lor.

30 Deseară, dacă este voia Domnului, eu vreau să vorbesc despre primul miracol pe care Isus l-a făcut, și cum a fost făcut, și cu ce putere, și ce a făcut El când El a făcut a Lui. Câți știți care a fost primul miracol care l-a făcut El? Spuneți-l, toți împreună. [Fratele Branham și adunarea spun „A prefăcut apa în vin.”—Ed.] Așa este, primul miracol care l-a făcut El. Acum, dacă este voia Domnului. În timp ce studiam, în această dimineață, aceasta doar mi-a venit în minte.

31 Eu văd că îl avem pe prietenul nostru bun, D-l și D-na Yeker în spate acolo, eu cred, în această dimineață. Eu tocmai s-a întâmplat să-i observ cum m-am întors în jurul stâlpului în felul acesta. Zilele trecute am făcut o examinare; eu trebuie să mă țin la curent pentru examinări cu privire la datorie peste ocean. Și, când am ieșit, pe cine i-am întâlnit decît pe D-l și D-na Yeker, șezând acolo în birou—birou.

32 Dr. Schoen, în Louisville, un frate Creștin foarte bun. Eu vă spun, am întâlnit într-adevăr un om adevărat acolo, unul real care a crezut în Dumnezeu și își pune încrederea acolo. Voi știți ce? Eu vă spun. Eu găsesc mai mulți doctori crezând în vindecare Divină decît găsesc predicatori. Așa este. Tu le vorbești. A spus, „Desigur.” Și când el. . . Când am mers să plec, el m-a luat de mână, a spus, „Frate Branham, tu faci mai mult pentru omenire decît aș fi putut face eu vreodată.” A spus, „Așa este.” A spus, „Tu poți ajuta oameni pe care eu nici măcar nu i-aș putea atinge.” A spus, „Așa este.”

33 Am spus, „Ei bine, desigur, tu poți coase, sau să fixezi un os, sau ceva ca aceea. Dar Dumnezeu face vindecarea.”

34 A spus, „Aceea este corect.” Amin. Oh, îmi place să văd oameni cu mintea deschisă, oameni raționali la gândire. Mă gândesc la chirurgie, și la doctori medicali, și chiropractie, osteopatie, vindecare Divină, și toate împreună, dacă oricare din acelea pot ajuta pe cineva, eu sunt pentru asta. Și când tu iei un doctor să condamne pe un predicator; predicatorul să condamne pe un doctor; și un osteopat să condamne—condamne un chirurg; un chirurg să condamne un doctor medical; vă puteți imagina asta, acolo este vreun motiv egoist pe undeva. Așa este, pentru că fiecare din ei au dovedit că ei ajută pe cineva. Aceea este exact așa.

35 Acum treaba este că, eu cred, dacă motivele noastre sunt corecte, și inimile noastre sunt corecte pentru oameni, noi ar trebui ca toți să lucrăm împreună ca să-i ajutăm pe semenii noștri, să facem o viață mai ușoară. Și atunci motivele noastre sunt lipsite de egoism, dând laudă lui Dumnezeu Care ne dă toate lucrurile liber. Amin. Da, domnule. Oh, nu ar trebui să avem nici un egoism nicăieri; ar trebui să fie perfect.

36 Dacă chiropractica poate ajuta la *asta*, și osteoptia ajută pe *asta*, chirurgia ajută pe *asta*, și altceva ajută pe *aceea*, să ne rugăm pentru toate acestea, amin, ca Dumnezeu doar să-i ajute pe oamenii Lui dragi ca să fie bine și fericiți. Căci, noi nu avem foarte mult de stat aici, doar câteva zile și noi suntem la drum, plecați altundeva. Astfel ceea ce încercăm noi să facem este să facem viața doar puțin mai ușoară astfel ca voi să aveți un timp mai bun în timp ce sunteți aici. Amin.

37 Acum cu acest gând, să ne aplecam capetele înainte să deschidem Biblia, și să-i vorbim minunatului nostru Mântuitor.

38 Bunul nostru, Tată Ceresc, noi venim cu atâta umilință în această dimineață în Prezența Ta, și Îți mulțumim pentru cel mai presus dintre toate lucrurile care a fost vreodată pe pământ, sau care va fi vreodată, pentru Domnul Isus Cristos. Fiindcă, El a fost Acela Care l-a adus pe om și Dumnezeu împreună, și ne-a împăcat pe noi sărmani nevrednici, străini nelegiuți. Departe de Dumnezeu, prin—prin alegerea, a noastră proprie; noi am făcut propria noastră alegere și ne-am îndepărtat de El. Și El a fost atât de bun să vină, și în timp ce noi îl supăram pe Dumnezeu, în timp ce eram păcătoși, departe de Dumnezeu, El ne-a împăcat pe noi înapoi cu Tatăl, prin vărsarea Sângelui Său Propriu.

39 Cum Îți mulțumim noi pentru El! Și astăzi stă ca Mijlocitor, numai Singurul între Dumnezeu și om, Care poate face ca o rugăciune să ajungă în Prezența lui Dumnezeu, prin platforma Sângelui Său Propriu care El l-a vărsat de la pământ la Glorie. Venit pe acest pământ pe calea unui staul, născut afară într-o iesle. A plecat de pe pământ, prin pedeapsă capitală. Pământul

nu L-a vrut. Cerul nu-L putea primi, pentru că El era un păcătos, El avea păcatele noastre asupra Lui. Pământul nu L-a vrut. Ei L-au respins, „Departate de o astfel de Persoană!” El a avut chiar. . . nici măcar un loc unde să se nască, sau un loc să moară. Și El a atârnat între Ceruri și pământ; Cerul nu L-a putut primi, nici pământul nu a vrut să-L aibă. Și El a murit, oricum, ca să ne salveze pe noi de păcat, să vindece bolile noastre, să ne dea bucurie și o ședere plăcută în timp ce eram aici pe pământ. Ce Mântuitor! Oh, cum îți mulțumim noi Ție pentru El!

⁴⁰ O Dumnezeule, lasă fiecare adorare a noastră din inima noastră să fie revărsată spre El, și numai spre El. Fie ca fiecare respect și fiecare închinare, tot ce vine de pe buzele sau inimile noastre, fie ca să fie puse pe El Care este vrednic de toate. El Care s-a așezat pe Tron într-o zi, cu Cartea în mâna Lui, nici un om în Cer sau pe pământ nu a fost vrednic sau în stare nici măcar să privească la Carte, sau să dezlege Pecețile cu care a fost Aceasta pecetluită. Și acest Miel care a fost înjunghiat, la întemeierea lumii, a venit, a luat-O din mâna Lui, a deschis Pecețile și a dezlegat Cuvintele, la popor.

⁴¹ Și, Tată, ne rugăm astăzi ca Duhul Său Sfânt să ne dezlege inimile noastre de toată întunecimea lor, să dezlege limba noastră de tot ce este vulgar, să ne ierte toate păcatele noastre, și să ia la o parte toată întunecimea, și să se miște în inimile noastre în această dimineață.

⁴² Și mai ales acești copilași, Dumnezeule, binecuvântează-i așa cum stau ei aici în această dimineață cu mama lor drăgălașă. Dumnezeule, cum Îți mulțumim pentru maternitate, pentru femeile reale! În mijlocul la toată această întunecime și idolatrie, și murdărie și corupție a lumii, totuși noi avem adevărate mame, veritabile. Cum Îți mulțumim noi pentru ele! Tinere și bătrâne, ambele deopotrivă, noi Îți mulțumim, Tată, pentru maternitatea reală. Și ne rugăm, Dumnezeule, ca Tu să le binecuvântezi.

⁴³ Văzând, șezând aici în această dimineață, mulți din frații și surorile noastre purtând trandafiri albi sau garoafe albe și flori, însemnând că draga lor mamă sfântă a trecut dincolo de vâl, de cealaltă parte; nu moartă, ci vie pentru totdeauna. Într-o zi ei vor veni, de asemenea, jos la râu, și acolo ei vor ajunge să o vadă din nou, de cealaltă parte. Mulți poartă trandafiri roși, mama este încă aici. Noi Îți mulțumim pentru asta.

⁴⁴ Mă rog ca Tu să ne binecuvântezi împreună în timp ce studiem Cuvântul Tău, căci noi o cerem în Numele lui Cristos. Amin.

⁴⁵ Acum Domnul să vă binecuvânteze. Și noi începem direct asupra Cuvântului în această dimineață. Acum, mai întâi, înainte de această mică dramă, m-am gândit pentru mama și copilași, . . . Și ei probabil că mă vor auzi, pentru că lucrul acesta cam are destulă voce. Și eu am să dau o mică dramă, pentru că

am observat acum serviciile mele, uneori dramele ajută mult. Nu credeți așa? Micuții o înțeleg mai bine. Privesc la câțiva micuți, băieți cu ochi-luminoși șezând, se uită la mine acum, care vor fi bărbații de mâine dacă va fi un mâine.

⁴⁶ Și acum înainte să avem orice dramă, sau orice altceva care se desfășoară în biserică, aceasta trebuie să aibă Biblia ca fundal. Amin. Trebuie să fie fundalul Bibliei. Mai întâi, să întoarcem noi toți acolo la Matei, al 16-lea capitol și al 25-lea verset, și vom citi aceste versete. Mai întâi, în timp ce citim, ne pregătim, poate pe la acel timp micuții vor fi afară. Acum Matei 16:25, noi citim aceasta.

*Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde:
și oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga.*

⁴⁷ Acum, aceasta este o Scriptură foarte importantă. Să o citim toți împreună. Ce spuneți? Toți, copilașii și toți, împreună acum. [Fratele Branham și adunarea citesc următoarea Scriptură împreună—Ed.]

*Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde:
și oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga.*

⁴⁸ Voi știți, băieți și fete, și eu știu că și cei mai în vârstă se vor bucura la fel ca și copiii. Dar, acea Scriptură este atât de importantă! Și unele Scripturi sunt așa de importante că Dumnezeu le-a pus în toate cele patru Evanghelii; Matei, Marcu, Luca, și Ioan. Dar, aceasta a fost așa de importantă încât El a pus-o de șase ori în Evanghelie! De șase ori a ieșit aceasta de pe buzele Lui Proprii, Isus.

⁴⁹ Acum acolo în Marcu, noi vom întoarce acolo, și la capitolul al 8-lea în Marcu, și începem cu versetul al 34-lea, și eu voi citi ceva acolo. Și eu vreau să observați aici din nou, doar cu o mică continuare la aceasta unde Isus a vorbit-o. Și amintiți-vă, El a pus-o de șase ori în Evanghelie, astfel va fi sigur! Doi este o mărturie, dar El a pus-o de trei ori mai mult, vedeți, astfel ca să fie sigur că o veți reține.

*Și când el a — când el a chemat la El norodul împreună
și și pe ucenicii Săi, el le-a zis, Dacă voiește cineva să
vină după Mine, să se lepede de sine însuși, . . . să-și ia
crucea, și să mă urmeze.*

⁵⁰ Acum, unul dintre traducători a pus, „Să-și ridice crucea și să Mă urmeze zilnic.” Acum, acum versetul al 35-lea. Ascultați.

*Căci oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar
oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina
Evangheliei, acela o va mântui.*

*Căci ce folosește unui om, dacă el va câștiga toată
lumea, și își pierde sufletul lui propriu?*

Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?

⁵¹ Acum să luăm acest verset al 35-lea și să-l cităm împreună acum. Bine. Acum să-l spunem împreună. Vom lua Marcu 8:16, acum să-l spunem împreună; Marcu 8:16, vă cer scuze, Marcu 8:16, 35. Nu, o am încă greșit. Marcu 8, scuzați-mă. Marcu, Sfântul Marcu, capitolul al 8-lea, al 35-lea verset. Acum să-l încercăm. Sfântul Marcu, capitolul 8, al 35-lea verset. Acum îl avem. Să-l citim. [Fratele Branham și adunarea citesc următoarea Scriptură împreună—Ed.]

Căci oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina evangheliei, . . . o va mântui.

⁵² Aceea-i minunat? Acum vom merge drept înainte cu micuța noastră povestire, și așa cum vin copilașii ei își vor lua locurile lor. Ușierii supravegheați-i așa cum ei, în liniște, vedeți dacă îi puteți aduce aici înăuntru, așa cum noi luăm și spunem povestea noastră. Noi o vom baza, în această dimineață, pe o dramă. Și eu, de multe ori, aici acum câteva zile în urmă eu . . .

⁵³ Fratele și Sora Wood au fost cu mine, eu cred, sus acolo la ultima adunare, și eu vorbeam la Dejunul Oamenilor de Afaceri Creștini. Și am prezentat o mică dramă despre Zacheu în . . . sus în dud, și, când Isus a venit pe acolo, și cum el a luat un bidon de gunoi, voi știți, (și am dramatizat aceasta), și s-a urcat într-un pom, ca să-l vadă pe Isus; omul de afaceri șezând sus în pom, voi știți, ascunzându-se de Isus. Și Isus nu a știut unde se afla el, de parcă, voi știți. Și atunci el a zis, „Oh, ei îmi spun că acel Om știe lucruri și poate prezice lucruri, și știe unde un pește a avut o monedă. Eu nu o cred.” Și Isus a mers chiar sub pom. Și el a spus, „Oh, El nu mă poate vedea, eu stau în pom.”

⁵⁴ Isus s-a oprit și a privit în sus, și a spus, „Zacheu, coboară.” Nu a știut numai că el era acolo sus, dar El a știut cine era el.

⁵⁵ Astfel eu cred că o mică dramă uneori ajută oamenii în vârstă, băieții și fetele în vârstă, la fel ca pe tineri.

⁵⁶ Astfel acum ați putea să mă întrebați, după ce aceasta este terminată, „Frate Branham, de unde iei tu aceste informații despre aceste personaje și nume?” Unele din ele, am fost ajutat de bunul meu prieten, Fratele Booth-Clibborn. Și un altul, de Josephus, marele istoric. Și apoi cărți de istorie pe care le-am citit, despre acest eveniment, și așa mai departe. Și așa este cum îmi obțin informațiile pentru drama care o vom prezenta în această dimineață, pentru aceasta.

⁵⁷ Îi văd pe micuții noștri că vin afară acum, și pentru această poveste în această dimineață care urmează să o prezentăm. Acum voi băieții și fetițele, dacă puteți, cât de mulți vreți, veniți chiar sus aici în față. Avem cinci sau șase scaune goale. Dacă ați dori să veniți direct aici sus, am fi bucuroși să vă avem. Ei doar intră la timp pentru mica dramă aici afară.

58 Și acum așa este cum am ajuns să obțin această informație, cum am ajuns să o gădesc. Cineva s-ar putea să critice în jur și să spună, „Păi, eu niciodată nu am citit partea aceea în Biblie.” Dar, dacă voi nu ați citit-o, istoria a cules-o, voi vedeți. Astfel este tot aceeași poveste, numai că aceasta este dată într-o—o—o formă de o mică dramă.

59 Și, deci, asta e! Asta e! Acela este fratele tău mai mic? Oh, el cu siguranță seamănă cu tine! Și el este un băiat bun. Doar se vede că este. În regulă.

60 Acum voi vreți să veniți aici sus și să vă așezați aici? Acolo sunt două fetițe, sau trei fetițe. Vai, asta e doar bine și frumos! Acum eu vreau. . . Această povestioară în această dimineață este pentru băieței și fetițe. Domnișoare Collins, eu cred că ești tu aceea acolo, și cealaltă surioară; voi vreți să mergeți chiar acolo, dulceață, și așezați-vă. Da, eu cred că acolo este un loc chiar aici, dacă doamna ar—ar muta poșeta ei. Și—și apoi chiar *aici* sunt două scaune aici.

61 Eu vreau toți acești băieței și fetițe sus aici în față, așa ca eu să le pot vorbi. Aici, aici avem câteva scaune aici. Noi doar vedem că aduceți câteva scaune. Da, domnule. Câteva ne vor servi chiar aici. Astfel, noi vrem ca aceasta să fie chiar pentru acești băieței și fetițe. Oh, vai! Nu este aceea bine? Acum asta este. . . eu cred că ar trebui să mai aveți încă câteva, Frate Neville, mai văd încă doi că coboară. Și acum aceea este chiar bine!

62 Câte mame sunt aici? Ridicați-vă mâna. Oh, asta e minunat! Acum, asta este chiar bine și frumos.

63 Acum dacă voi fetițele din spate doriți să veniți aici, veniți chiar în față, dacă sunteți destul de mari ca să plecați de lângă mama. Și dacă mama vrea să vă aducă aici sus, bine, spuneți-i ei să vină drept înainte. Este și pentru mama, de asemenea. În regulă, acum.

64 Eu vă spun, copii, noi tocmai am citit un verset. Ați vrea voi toți să-l citați cu mine? Ați vrea voi toți să citați acest verset cu mine? Acum, se găsește în Sfântul Matei, al 16-lea capitol și al 25-lea verset, despre care urmează să vorbi noi. Acum acești micuți. . . Fiecare băiețel și fetiță, în această dimineață, citați asta cu mine acum. Spuneți, „Sfântul Matei,” [Băieți și fete spun, „Sfântul Matei”—Ed.] „al 16-lea capitol,” [„al 16-lea capitol,”] „al 25-lea verset.” [„al 25-lea verset.”] Acum citați cu mine. „Pentru că oricine va vrea să-și scape viața” [„Pentru că oricine va vrea să-și scape viața”] „o va pierde;” [„o va pierde;”] „și oricine își va pierde viața din pricina Mea o va câștiga.” [„și oricine își va pierde viața din pricina Mea o va câștiga.”] O va câștiga! Da, să o spunem din nou. „Oricine” [„Oricine”] „își va pierde viața” [„își va pierde viața”] „din pricina Mea” [„din pricina Mea”] „o va câștiga.” [„o va câștiga.”] Minunat!

⁶⁵ Acum, băieți și fete, voi știți ce? Există o mulțime de lucruri în lume care sunt cu adevărat de valoare. Și unul din acele lucruri este, voi îl aveți cu voi astăzi, este sufletul care este în interiorul aceluia trup. Și acela este lucrul cel mai de valoare în lume, pentru voi. Este aceea adevărat, mama? Spuneți „Amin.” [Mamele spun, „Amin.”—Ed.] Lucrul cel mai de valoare pe care îl aveți este sufletul vostru. Și acum dacă vă păstrați sufletul, atunci voi îl veți pierde. Și dacă vă pierdeți sufletul, atunci voi îl veți câștiga; dacă pierdeți sufletul vostru la Isus, vedeți. Cu alte cuvinte, dacă tu îl crezi pe Isus, tu devii ucenicul Lui. Și atunci dacă tu îți dai viața lui Isus când ești tânăr ca acum, și apoi tu o să. . . El îl va salva pentru Viața veșnică. Dar dacă tu—dacă tu vrei să îl păstrezi, tu îl vei pierde; da, tu îl vei pierde. Dacă vreți să acționați ca celelalte fete și băieți în jur aici, și să mergeți afară și să faceți cum fac ei, atunci voi urmează să—voi—voi urmează să îl pierdeți. Dar dacă voi vreți să vă dați viața lui Isus, atunci voi o veți câștiga pentru Eternitate și pentru totdeauna.

⁶⁶ Acum, rețineți asta acum, că este lucrul cel mai de valoare în toată lumea, este sufletul vostru mic. Și dacă voi îl păstrați, îl veți pierde; dacă îl dați lui Isus, îl câștigați. Puteți spune asta cu mine? Dacă. . . Spuneți, „Dacă îl păstrez,” [Fetele și băieții spun, „Dacă îl păstrez,”—Ed.] „Îl voi pierde;” [„Îl voi pierde;”] „și dacă îl dau lui Isus,” [„și dacă îl dau lui Isus,”] „îl voi câștiga.” [„îl voi câștiga.”] Asta este! Acum ați înțeles-o. Nu este aceea. . .

⁶⁷ Toate mamele care cred că asta a fost bine, spuneți, „Amin.” [Mamele spun, „Amin!”—Ed.] Oh, asta e bine! Asta e bine!

⁶⁸ Acum, voi vedeți, este un lucru pe care voi îl puteți face. Acum, voi mergeți înainte. Dacă ei vor să acționeze în acel fel, și au dorințele lor lumești. . . Dacă băieții și fetele vor să meargă afară acolo și să facă lucruri, și să spună povești și să spună lucruri care sunt greșite, și—și să înșele și să fure, și—și să facă lucruri rele, și să copieze în școală, și lucruri, mergeți înainte; ei pierd. Ei îl pierd. Dar dacă voi îl dați lui Isus, ei nu vor face asta, și atunci aceasta îl va salva. Asta este ce vreți voi să faceți. Nu-i așa?

⁶⁹ Acum noi o să începem povestioara noastră. Acum, acesta este fundalul nostru, acum amintiți-vă asta. Acum să începem povestioara noastră. Acum, către oamenii în vârstă, și către tați și mame, voi ascultați, și voi, acum; voi, mai ales voi mamele și tații. Acum doar. . . și noi vom începe. Vă plac povestioarele? Vă plac? Oh, eu doar le iubesc! Mai ales acum. . . Voi citiți o mulțime de povești care nu sunt adevărate. Dar această poveste este adevărată, absolut Adevărul, fiecare Cuvânt din aceasta. Se află în Biblia lui Dumnezeu, astfel trebuie să fie Adevărul, vedeți, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este Adevărul.

⁷⁰ „Acum, tu știi,” a spus, „Eu sunt atât de obosit. Eu—eu sunt—eu sunt într-atât de obosit încât să mor.”

⁷¹ „Bine,” a spus, „de ce nu mergi sus și să te pui în pat? Întinde-te pe pat, pe canapea sus acolo, și culcă-te.”

⁷² El a spus, „Dar, oh, eu sunt prea obosit.” A spus, „Oh, dragă, dacă ai fi văzut ce am văzut eu astăzi! Oh, eu sunt . . . Eu, ce. . . eu nici măcar nu vreau vreo cină! Oh, este îngrozitor, ce priveliște am văzut astăzi!”

A spus, „Ei bine, ce anume ai văzut tu?”

⁷³ A spus, „Ei bine, eu nu îți pot spune, în fața copiilor, oh, este prea groaznic! Vai, a fost rău!”

„Ei bine, ce a fost ce ai văzut?”

⁷⁴ „Bine, mă duc sus și mă întind doar pentru puțin, și apoi—și apoi după cină când punem toți copilașii la culcare, atunci îți voi spune ce s-a întâmplat astăzi.”

„Bine,” a spus ea.

⁷⁵ Și el s-a dus sus. S-a întins. „Oh, atât de obosit! Oh, vai!” Voi știți cum este tatăl când este obosit, chiar foarte obosit!

⁷⁶ Și după o vreme, fata aceea cu ochii luminoși, ea a început să alerge în jur pe podea, și să vorbească puțin cam tare. A spus, „Ș-ș-ș, ș-ș-ș, nu face asta. Îl vei trezi pe tatăl. Și, oh, el este atât de obosit încât el—el vroia să moară. El nu mai vroia să trăiască. Și dacă tatăl ajunge într-atât de obosit, ei bine, noi ar trebui să-l lăsăm să doarmă puțin. Nu îl trezi.” Și micuța Miriam, se duce acolo și șade jos, ca să fie cu adevărat liniște.

⁷⁷ Și după un timp ea a avut cina toată gata, astfel s-a strecurat sus pe scări și ea—ea îl cheamă, „Amram?”

⁷⁸ Și el a spus, „Da, Iochebed, aici. Eu vin jos.” Astfel ei au coborât jos pe scări, voi știți, și au avut o cină bună.

⁷⁹ Astfel după ce au mâncat cina, și micuțul—micuțul băiețel și fetița au mâncat toată cina lor, păi, ei. . . mama a pus deoparte lucrurile și i-a dus în pat.

⁸⁰ Și apoi ea merge în cameră, ea și soțul ei, și ei se așează. A spus, „Bine, acum, ce anume ai văzut tu astăzi, Amram, că te-a supărat atât—atât de mult în seara asta, că tu nu vroiai nici măcar să trăiești?”

⁸¹ „Oh,” a spus el, „dragă, eu—eu doar nu pot să înțeleg asta.” A spus, „am văzut. . . Ei bine, noi o vedem în fiecare zi, dar astăzi a fost ieșit din comun.” A spus, „Oh, am—am văzut cea mai îngrozitoare priveliște care am văzut-o vreodată.” A spus, „Sărmanii noștri băieți, unii dintre ei nu mai mari de doisprezece ani, trăgând la acea mare căruță veche, cu frânghii în jurul gâtului lor așa. Și acei bieți copii au tras până nu au mai putut să tragă, sus pe acea pantă mare, acele pietre mari înapoi acolo, și ei nu au mai putut merge mai departe. Și după un timp căruța a

început să scârțâie și să meargă foarte încet, și după un timp s-a oprit. De-a lungul drumului a venit un om, oh, el era un maniac! El a urlat, „De ce opriți voi această căruță?” „Wham!” cu acele bice mari de șarpe, și biciuind de-a lungul spinării, și sângele țâșnea din spinarea lor, și curgea în jos așa. Și acei sărmani copii doar s-au ținut de acea frânghie și plângeau.” A spus, „Oh, Iochebed! Ce putem face noi, mamă?” A spus, „Noi suntem poporul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-a binecuvântat. Noi suntem fiii lui Abraham, Isaac, și Iacob. Și de ce trebuie noi să fim sclavi jos aici la aceste lucruri? Oh, este îngrozitor cum au plâns acei băieți sărmani. Oh, și mă rog și mă rog și mă rog, Iochebed, și pare ca și cum Dumnezeu chiar nici măcar nu mă aude. Mă rog și mă rog, și El se pare că El își astupă urechile, El nu mă aude deloc. El pare ca și cum Lui nu-i mai pasă.”

⁸² „Acum,” ea a spus, „uite, Amram, parcă n-ai fi tu. Tu ești un tată real, și tu . . . Parcă n-ai fi tu, pentru că tu ne încurajezi întotdeauna, spunându-ne să avem credință în Dumnezeu.”

⁸³ „Oh, dar, dragă, când mă rog atât de mult, și totuși Dumnezeu nu mă aude, și se pare că devine tot mai rău tot timpul. Cu cât mă rog mai mult, cu atât devine mai rău.”

⁸⁴ Dar, băieții și fetițe, aude Dumnezeu rugăciunea? [Băieții și fetele spun, „Da.”—Ed.] El aude rugăciunea. Răspunde Dumnezeu rugăciunii? [„Da.”] Da. Răspunde el foarte repede? Nu de fiecare dată. Răspunde El? Nu. Uneori El ne face să așteptăm. Este aceea așa? [„Da.”] Dar, Dumnezeu răspunde la rugăciune. Nu răspunde El? Și doar pentru că totul merge rău, acela nu este semnul că noi ar trebui să încetăm să ne rugăm. Noi doar ne rugăm înainte, oricum. Nu-i așa? Așa este. Acum, voi ați răspuns corect. Dumnezeu răspunde rugăciunii. Să o spunem toți împreună. „Dumnezeu răspunde rugăciunii.” Da. Nu contează cum sunt circumstanțele, El răspunde, oricum. În regulă.

„Ei bine, vei merge sus să te rogi din nou?”

⁸⁵ „Da.” Și tatăl avea o cameră secretă sus de tot în pod unde a mers să se roage. Astfel se duce sus acolo în acea noapte, el a îngenuncheat într-o parte, a spus, . . . Acum a spus, „Iochebed, acum tu du-te și mergi la culcare, și tu și copilașii. Pentru că, nu mă deranjezi, mă duc să mă rog poate toată noaptea în seara asta.”

⁸⁶ Astfel el se pune pe genunchi, și se roagă și se roagă. Îl văd ridicându-și mâinile, și spunând, „O Dumnezeule lui Abraham, Isaac, și Iacob, amintește-ți de promisiunea Ta față de poporul Tău! Iată-ne aici jos de tot în Egipt, și suntem sub robie. Și, oh, supraveghetorii noștri cruzi ne—ne împing să facem lucruri, și ne ia la bătaie, și bieții noștri oameni sunt—sunt dezbrăcați la piele, și ei ne biciuie cu bice. Și noi suntem poporul Tău. O Dumnezeule, cu siguranță Tu vei asculta rugăciunea! Cu siguranță Tu vei răspunde rugăciunii! Și mă rog și mă rog și mă

rog, și Tu se pare că Tu nici nu îmi răspunzi. Dar, Dumnezeuule, eu cred că Tu ești Dumnezeu, și Tu în cele din urmă vei răspunde rugăciunii.” Și el a continuat să se roage așa, aproape toată noaptea.

⁸⁷ Și următoarea dimineață, în jur de ora trei sau patru, a coborât pe scările mici. Și a privit acolo, și acolo era draga lui soție mică, micuța Iochebed. Ea era acolo în pat dormind. Și micuțul Aaron și micuța Miriam erau deja puși în pat, astfel ei erau tot atât de adormiți cât puteau fi, și dormeau înainte. În regulă. El i-a spus ei. . . Ea a spus, „Se face târziu, și tu doar te pregătești. . .”

⁸⁸ „Da, m-am rugat toată noaptea.” Ochii lui erau încărcăți de lacrimi, pentru că el a plâns pentru popor.

⁸⁹ Și ea a spus, „Uite, Amram, tu nu ar trebui să stăruiești așa de tare pentru asta.”

⁹⁰ „Acum,” a spus el, „ascultă dragă. Asta este bine. Dar acum uite, tu ai doi copilași aici de crescut. Și povara este a mea. Dacă cineva nu se roagă pentru poporul nostru sărman, ce se va alege de ei? Ce se va întâmpla dacă cineva nu are poporul pe inimă? Cineva trebuie să se roage.”

„Bine,” a spus ea, „Amram, povara nu este toată pe tine.”

⁹¹ „Ei bine, se pare a fi. Și oricum, eu mă voi ruga, tot timpul!”

⁹² Se duce la muncă în acea zi. Și în fiecare zi el vine și se duce, și aceeași osteneală veche. Și el avea o muncă grea. El trebuia să. . . Ei au turnat mortar în matrițe foarte mari, și el trebuia să stea acolo lângă acel cuptor mare. Când ei îl deschideau, oh, vai, aproape că îi rupea pielea, acea căldură îngrozitoare! El împingea acele cărămizi înapoi înăuntru acolo și le cocea, le aducea afară; să construiască drumuri foarte mari, și turnuri foarte înalte mari, la idoli zei și de toate. Și acest om Creștin real acolo jos muncind în acel fel, pentru vrăjmaș. Dar el era un sclav, el era în robie. El trebuia s-o facă.

⁹³ În fiecare seară când el venea acasă, el se ruga. Și urca sus pe scări din nou, și se ruga și se ruga și se ruga, și venea înapoi jos. Nu se îmbunătățea; continua să devină mai rău.

⁹⁴ Și într-o zi acolo la muncă el a auzit un zvon. A spus, „Ce-i asta? Ce-i asta? Spuneți-mi!” Cineva a șoptit la altcineva. După o vreme înainte să se ducă ziua, se împrăștiase prin toată țara, ce urma să se întâmple.

⁹⁵ Ce a fost? Un consiliu urma să se întâlnească în acea seară. Bătrânul Împărat Faraon, bătrânul împărat rău urma să adune toți oamenii lui împreună, și să aibă un alt consiliu mare. Așadar au avut această importantă întâlnire de consiliu jos acolo.

⁹⁶ Astfel în acea seară el a mers înăuntru, oh, el era cu totul amărât. El merge înăuntru, și soția lui spune, „Amram, dragă.” Ea l-a întâmpinat la ușă și l-a sărutat, și a spus, „Am cina ta

foarte bună și caldă. Dar,” a spus, „dragă, tu arăți așa de palid. Ce este?”

⁹⁷ A spus, „Oh, Iochebed, dacă ai fi știut tu doar ce se petrece! Oh, este mai rău ca oricând!”

„Ce?”

⁹⁸ „Ș-s, nu pot spune, copiii sunt în jur. Așteaptă până după cină, și îți voi spune despre asta.”

„Bine.”

⁹⁹ Astfel, ea avea cina pregătită. Și ei au avut cina, și a luat toți copiii și i-a pus în pat.

¹⁰⁰ Astfel, ei au intrat. El a spus, „Iochebed, eu vreau să-ți spun ceva.” A spus, „Unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri este pe cale să se întâmple.”

„Ce?”

¹⁰¹ A spus, „Ei vor avea un alt consiliu astăzi, în seara asta. Și când îl vor avea, ei vor stabili încă altă povară peste noi poporul.”

¹⁰² Astfel, atunci, să mergem acolo la palatul împăratului. Împăratul Faraon îi aduce pe toți afară acolo, și a spus, „Bine, voi toți generali! Care e treaba cu voi pe aici? Eu dau ordinele pe aici! Acest popor este în creștere tot timpul! Ce se întâmplă? Nu putem noi opri asta?” A spus, „Într-o zi va veni o altă armată înăuntru aici. Și toți acești vrăjmași ai noștri, de afară din Gosen de acolo, acești Israeliti, se vor alătura ei înșiși cu această armată, și ei ne vor birui. Și marea noastră economie va fi doborâtă, împărăția noastră mare va fi distrusă. Ei ne vor lua. Ce se întâmplă cu voi? Să vorbească, cineva! Nu știți să spuneți nimic? Oh, el a fost rău, și foarte rău. Toți generalii, tremurau.

Unul dintre ei s-a ridicat, și a spus, „Viață Lungă Împărate Faraon.”

„Bine, spune ce vrei!”

¹⁰³ A spus, „Viață lungă împărate. Înălțimea voastră, domnule,” a spus, „aș dori ca tu să pui mai multe poveri peste oameni.”

¹⁰⁴ „Tu căpățână amorțită! Voi deja ați pus o grămadă de poveri pe oameni, și totuși ei se înmulțesc. Păi, tu, dacă asta este toată ideea care o ai, doar ține-o pentru tine!” Oh, el era dur.

¹⁰⁵ După o vreme unul s-a ridicat, un zâmbet foarte mare pe fața lui, ca diavolul. Și a spus, „Viață lungă Împărate Faraon.” A spus, „Eu am ideea.”

A spus, „Bine, vorbește! Nu sta acolo așa!”

¹⁰⁶ El a spus, „Îți spun eu ce am putea face.” A spus, „Știți, acești oameni se înmulțesc atât de repede.”

¹⁰⁷ „Da, așa este!” A spus, „Unii din ei, unii din poporul lor au chiar așa de mulți copii chiar paisprezece, uneori ei au douăzeci

de copii. Și oamenii noștri nu au poate unul.” A spus, „Ei se înmulțesc atât de repede, ei doar acoperă toată țara.”

108 Vedeți, Dumnezeu făcea ceva. Vedeți, Dumnezeu întotdeauna trage lâna peste ochii diavolului, vedeți. Vedeți? El știe ce face El. Vedeți? Și toate aceste femei având mulți copii.

109 „Păi,” el a spus, „viață lungă împăratului. Bine, eu vă spun ceva. De fiecare dată când o femeie dă naștere unui prunc băiețel. . . Mergeți afară în țară aici și luați câteva femei, și care nu sunt mame. Vedeți, femei care niciodată nu au avut copii, femei care nu vor copii și nu iubesc copiii, vrăjitoare bătrâne cu nasul lung. Vedeți, cu cât e nasul mai lung, cu atât mai bine! Degete lungi bătrâne, fețe vopsite, și aduceți-le. Ele nu știu ce este dragostea unei mame. Deci atunci când un băiețel este născut, păi, lăsați-le să meargă și să ia acel copilaș, și să-l aducă afară și să-i zdrobească capul de perete, și să-l arunce înapoi în casă la mama lui în felul acela. Să-l arunce într-o fântână mare. Oh, mai bine decât asta, să-l ia afară și să-i lege mâinile și picioarele, și să-l arunce afară, și să îngrașe crocodilii. Acela este modul ca să scăpăm de asta. Atunci ei nu se vor înmulți foarte mult, pentru că nu vor mai fi bărbați rămași; Au ucis toți copilașii băieți.”

110 „Oh,” Faraon spune, „asta-i bine! Aceea-i o idee bună!” Vedeți ce este diavolul? El este rău, nu-i așa? A spus, „Deci acela e lucrul de făcut! Mergeți luați. . . Tu ai. . . Acum, fiind că tu ai avut ideea, eu doar te fac pe tine supraveghetor la asta. Du-te afară și ia toate femeile bătrâne despre care tu ști, care—care nu au fost niciodată mame, și ele nu iubesc copiii. Și ele sunt. . .” Ele. . .

111 Vedeți, este nevoie de o mamă ca să iubească un copil. Vă amintiți cum v-a iubit mama? Ei bine, acum vedeți, mama iubește copilașii.

112 Dar ei trebuiau să ia pe cineva care—care ele nu. . . care nu au avut nici un copil, nu au vrut copii, doar—doar—doar femei bătrâne foarte rele. Și a spus, „Fă-le polițiste. Și când tu le faci polițiste, și le dai ordine că ele pot merge în orice casă care vor ele, și să ia fiecare bebeluș afară și să-i zdrobească capul de perete, și să-l dea la crocodili să-l mănânce. Fiecare bebeluș!” Oh, ce crud! Atunci voi știți ce au făcut ei?

„În regulă, asta-i bine!”

113 Apoi în ziua următoare când Amram era acolo jos lucrând, el a auzit că s-a publicat acest lucru.

114 Oh, el merge acasă. A spus, „Oh, Iochebed! Oh, dragă, lasă-mă să-ți spun ceva. Tu ști ce era acel ordin, publicat? Ca să ucidă toți băieții.” Și el i-a spus ei. A spus, „Oh, eu doar nu pot suferi asta.” S-a dus din nou sus, să se roage. În acea noapte el s-a rugat ca niciodată înainte.

115 Ar trebui noi să continuăm să ne rugăm? Oh, rugați-vă în continuare! Este asta corect? Doar continuați în rugăciune, indiferent de ce se întâmplă. Continuați să vă rugați!

116 Acum, și primul lucru ce-l știi, el s-a rugat toată noaptea, „O Dumnezeule, fi milostiv! Ajută-ne, Dumnezeule! Ne rugăm ca Tu să ne ajuți în vreun fel.” El a venit înapoi jos, aproape în zori.

117 Zi după zi, și, oh, și ce geamăt prin țară! În fiecare zi ei auzeau mame țipând, în sus și-n jos pe străzi. Ei luau copilașii din brațele lor, micuții lor, drăgălașii băieți bebeluși. Acele vrăjitoare bătrâne se duceau înăuntru acolo și, îi luau de piciorușe, și îi izbeau de perete și îi omorau, și îi aruncau la crocodili. Sărmana mamă cădea pe genunchii ei, și striga, „Oh, nu îmi luați copilașul! Nu-mi luați copilașul!” Și, oh, ce timp aveau ei!

118 Voi știți cum iubește mama copilașul, și cum îi sprijină ea pe bărbie. Amintiți-vă cum vă lua mama și—și vă spăla, și vă săruta, și—și—și vă spunea ce drăgălași erați. Și cum vă pune la culcare seara. Și, oh, dacă—dacă voi ați . . . dacă ar fi fost deschisă vreo ușită, și intra puțin curent, ceva de felul acela, oh, vai, ea alerga foarte repede și închidea ușa, acoperea copilașul, și, voi știți, ea îl lua. Ea v-a iubit. Vedeți? Ea v-a iubit. Oh, ea iubea acel sărman lucru micuț pe care Dumnezeu i l-a dat, care era neajutorat și nu se putea descurca singur, astfel ea iubea acel copilaș. Și ea doar își săruta copilașii și se juca cu ei, pentru că ea era o mamă adevărată. Vedeți?

119 Dar aceste femei bătrâne careucid copilașii, ele nu știau ce era iubirea maternă. Ele nu erau mame. La tot ce se gândeau ele, ele aveau doar un timp măreț în mintea lor, lucruri din lume, astfel ele se duceau înăuntru și îi omorau pe acei copilași. Voi sunteți prea tineri ca să știți, dar aceasta încă se petrece. Așa este. Acum voi adulți știți despre ce vorbesc. Așa este, prea mult din asta! Oh, voi spuneți, „Eu nu aș lua . . .” Dar cazul avortului este același lucru. În regulă, dar vedeți ele nu știu ce este viața de mamă. Acum voi știți ce vreau să spun când spun „mame adevărate”! Așa este. Nici o diferență; același diavol! Astfel acolo, atunci, ele . . . Doar gândiți-vă la mii de mii de mii, anual, la fel de rău cum a fost în Egipt, sau mai rău.

120 Și acolo, atunci, ele au intrat, ele nu aveau dragostea unei mame, astfel ele luau acei bebeluși și îi omorau. Oh, a continuat să meargă tot mai rău și mai rău. Și într-o zi acolo a sosit un alt zvon, ei urmau să aibă o altă întrunire.

121 Faraon a chemat toți sfătuitoarii lui împreună, și pe ei toți împreună. Ei au intrat înăuntru acolo. A spus, „Bine, ei încă se înmulțesc! Ce vom face acum în legătură cu asta?”

122 Acest același viclean bătrân, șmecher cu mutră-de-diavol, s-a ridicat. A spus, „Viață lungă Împărate Faraon. Eu am ideea. Uite, tu ai bărbații care muncesc. Tu faci ca ei să aibă un cuptor

de cărămizi, atât de multe în fiecare zi, îi faci să le facă din paie. Tu ai ucis copilașii și lucruri, dar ei încă se înmulțesc. Lucrul care ce ar trebui să-l faci, este să pui femeile la muncă, de asemenea. Dacă pui femeile la muncă, atunci ele nu. . .” Acum, acela nu este locul unei femei. Nu. Astfel ei au spus, „Dar pune femeile să muncească, și pune-le acolo afară, și lasă-le să facă cărămizi, de asemenea. Și atunci ele vor fi atât de obosite când se întorc, ele—ele nu pot găti cina soțului lor, ele nu pot fi o mamă bună, vedeți. Și astfel dacă ele vor lucra și vor continua în felul acela, astfel ele—ele nu vor fi în stare să o facă. Astfel, pune-le la muncă, de asemenea.”

123 „Asta-i bine! Vai, tu ești un om înțelept.” Astfel el a pus toate femeile să muncească.

124 Și aici vine sârmanul Amram, vine înăuntru în acea seară, a spus, „Oh, Iochebed, eu nu știu ce vom face. Acum ei pun toate femeile să muncească. Eu—eu îți spun, oh, eu doar nu știu ce să fac! Noi suntem—noi suntem—noi suntem doar. . . Noi suntem sclavi, și devenim mai rău și mai rău. Eu—eu voi prezice asta: dacă Dumnezeu face vreodată ceva pentru noi, va fi după ce suntem toți morți.”

125 Acum, Dumnezeu nu așteaptă în felul acela. Așteaptă El? Nu. Dumnezeu doar ne urmărește uneori. Nu o face El? În regulă.

126 Deci atunci în acea seară, el a spus, „Mă duc sus să mă rog cum nu m-am rugat niciodată înainte!”

127 Acum, acela este felul de a ne ruga. Nu-i așa? Rugați-vă cum nu v-ați rugat niciodată înainte, treceți cu adevărat la treabă! Vedeți, dacă voi doar mergeți sus și spuneți, „Doamne, binecuvântează pe *cutare-și-cutare-și-cutare*. Dumnezeu nu—nu ia mult interes la aceea. Dar când voi cu adevărat treceți la treabă! Când voi băieții și fetițe vă rugați, puneți-vă pe treabă! Faceți voi așa la școală? Voi—voi îi cereți lui Dumnezeu să vă ajute la școală? Când—când urmează să mergeți la școală, și nu aveți note foarte bune, voi mergeți înăuntru și spuneți, „Dumnezeule, eu—eu vreau ca Tu să mă ajuți.”

128 Vă rugați voi? Câți băieții și fetițe se roagă? Să vă vedem mâinile. Oh, aceea este bine. Acum, asta e bine. Aveți voi un loc secret unde mergeți să vă rugați, unde nici măcar mama și tata nu vă văd? Vă rugați voi așa? Voi, voi nu vă rugați așa? Să aveți un loc micuț, strecurați-vă afară și rugați-vă, și spuneți-vă rugăciunea voastră mică. Voi o spuneți în fiecare seară înainte de culcare? Când vă sculați dimineața. . . ? . . . Oh, asta-i bine. Câți alți băieții și fetițe, ridicați-vă mâna sus, care se roagă, de acolo din clădire. Oh, nu este asta bine! Bine, acum, asta-i bine. Asta arată că aveți o mamă și un tătic real care vă învață să faceți aceste lucruri. Acum, acum când voi sunteți cu adevărat în nevoie, voi mai bine să vă rugați sincer. Nu-i așa?

129 Astfel, micuțul Amram, el merge sus. Oh, vai! El nu a vrut nici o cină. A spus, „Este prea rău. Vai!”

„Oh,” a spus ea, „tu trebuie să mănânci cina, tata.”

„Doar nu o pot face, Iochebed. Eu doar nu o pot face. Eu—eu. . .”

130 „Oh,” a spus, „dar tu slăbești, și ești agitat, și ești palid la față. Tu îți vomîți mâncarea, și lucruri.”

131 „Oh, eu nu știu ce să fac! Dar,” a spus el, „dragă, dacă cineva nu pune poporul la inimă, dacă cineva nu se roagă pentru popor, ce ne vom face? Noi devenim mai rău. Cu siguranță, cândva, Dumnezeu va auzi!”

132 Da, așa este. Așa este. Dumnezeu va auzi. Voi treceți la treabă și doar stați acolo!

133 Oh, de data asta el merge sus în mod diferit. Când el se duce sus de data asta, el îngenunchează, își ridică mâinile în aer, strigă, „Dumnezeule, îți vorbesc Ție acum!” Amin. Trecând la treabă! „Dumnezeule, Tu ai urechi, și Tu poți auzi. Tu ai ochi, și Tu poți vedea. Tu ai o memorie; Tu cunoști Cuvântul Tău. Tu cunoști promisiunea Ta. Eu pledez către Tine, Dumnezeule, privește aici jos! Dumnezeul lui Abraham, Isaac, și Iacob, că poporul Tău este în suferință, și ei mor. Fă ceva pentru noi, Dumnezeule!” [Fratele Branham bate în amvon de trei ori—Ed.] „Noi trebuie să Te avem imediat! Noi doar trebuie să te avem pe Tine, sau vom pieri. Noi trebuie să Te avem. Noi doar trebuie, dacă noi trăim.” Acea este când voi vă rugați cu adevărat. Oh, el s-a rugat!

134 Voi știți, uneori oamenii când ei se roagă, ei obosesc. Nu-i așa, mama și tata? Oh, devin așa de obosiți! Fratele Branham uneori așa obosește că aproape leșin când mă duc să mă rog pentru mult timp; doar devin amețit, mă duc fără să mănânc, și lucruri, cu zilele; și mă rog și mă rog și mă rog, și predic. Și doar ajung la un punct că o să leșin, aproape. Și uneori oamenii ajung în felul acela. Acela nu este timpul să renunți. Continuați! Dumnezeu va răspunde! [Fratele Branham bate în amvon de trei ori—Ed.] Da, domnule. Continuați să vă țineți! Da, domnule!

135 Astfel el urcă sus, pe vechile trepte mici șubrede. Și o pot vedea pe Iochebed apropiindu-se, și spune, „Oh, Amram, nu. Dragă, eu—eu cred. . .”

136 „Acum, Iochebed, uitate, tu ești o bună, iubitoare. . .” Ea era frumoasă, mămică drăguță. Și el a sărutat-o pe obraz, voi știți, și a mângâiat-o așa. A spus, „Acum, mamă, du-te înapoi și pune-l pe Aaron și—și pe micuța Miriam la culcare. Și eu mă duc să mă rog. Și acum, dacă mă auzi plângând, să nu vi sus.”

137 „Bine, dar, Amram, ce o să faci tu, dragă? Tu, tu ești aproape mort.”

¹³⁸ „Da, dar eu—eu am povara poporului pe inima mea. Eu trebuie să fac ceva cu privire la asta. Eu trebuie să stau pe genunchi. Și la fel tot poporul. . .” A spus, „Azi, numai azi, jos pe dealul de cărămizi, eram acolo jos, am spus încontinuu, „Bine, cu siguranță, Dumnezeu va auzi!” Și un om mare bătrân s-a apropiat, și-a pus mâinile în șolduri, și a spus, „Când va auzi El? Când va auzi EL?” Vezi cum chiar și oamenii devin amari? Ei devin împotriva lui Dumnezeu, pentru că ei se roagă și se roagă și se roagă, și nu s-a întâmplat nimic. Și acesta se roagă și se roagă și se roagă, și nu s-a întâmplat nimic. Și toți preoții spun, „Zilele miracolelor au trecut, și singurul lucru care îl putem face este doar să ne plecăm înaintea acestor supraveghetori bătrâni care se închină la păgâni, sau zei păgâni, și așa mai departe. Și ce putem face noi?”” Dar a spus el, „Dar eu cred în Iehova! Amin! Eu cred că El încă răspunde rugăciunii!”

¹³⁹ Credeți voi asta? [Adunarea spune, „Amin!”—Ed.] Voi o credeți? Amin! Toți care credeți asta, spuneți, „Amin.” [„Amin.”] Încă răspunde la rugăciune! În regulă.

¹⁴⁰ Micuțul trup bătrân fragil, a pierdut mult din greutate. Urcă pe scările scârțâinde, merge acolo și îngenunchiază. A spus, „O Iehova!” Oh, el s-a rugat cum nu s-a rugat niciodată înainte! A spus, „Iehova, privește aici! Tu ești un Dumnezeu adevărat. Noi credem că Tu ai urechi. Noi credem că Tu ai ochi. Și tu cunoști toate lucrurile. Și noi credem că Tu ești Dumnezeu! Evreilor, și noi suntem poporul făgăduinței. Noi credem că Tu îți ți Cuvântul Tău.” A spus, „Privește la acești păgâni aici afară, cum ei iau munca noastră de jos, și construiesc drumuri foarte mari și idoli, și de toate. Tu, Iehova, vei șede Tu în Cer și vei lăsa păgânii să stăpânească peste Tine? Eu nu cred că Tu o vei face.” Amin!

¹⁴¹ Eu încă nu cred că El va face asta! Amin! Când diavolul vine înăuntru; Dumnezeu încă este Dumnezeu! Corect! El nu va permite acestor diavoli să facă asta. Eu cred asta, astăzi, că atunci când moda și absurditatea, și tot fleacul acesta ce se petrece; totuși, Dumnezeu încă domnește și El este tot Dumnezeu! Corect! Ceea ce avem noi nevoie este cineva ca Amram, să ia povara pe inima lor, care va sta acolo și se va ruga până la capăt, până când Cerurile se vor deschide acolo, Dumnezeu coboară și răspunde rugăciunii. Amin.

¹⁴² „Acum, privește aici,” a spus el, „Dumnezeule, îi lași Tu pe păgâni să batjocorească poporul Tău în felul acesta? Săptămâni și luni și ani au trecut. Noi ne rugăm constant, cu lacrimi, dar. . . [Porțiune goală pe bandă—Ed.] O Dumnezeule, vei permite Tu un astfel de lucru?”

¹⁴³ Mă întreb astăzi, căci când sute de copilași sunt aruncați în râuri și haznale, și nu li se permite să trăiască, și cazurile de avort și toate celelalte comise; O Iehova, vei permite Tu astfel de lucruri să continue? [Fratele Branham a bătut în amvon de șase

ori—Ed.] Astăzi, când whiskey-ul și berea, și viața de noapte, și totul, strigă tare. Și chiar și amvonul a devenit atât de slab încât ei se tem să spună ceva cu privire la asta. Iehova, vei permite Tu astfel de absurditate să continue? El va răspunde într-o zi. Oh, mânia Lui este îngrozitoare când vine. Da, domnule. Femei mergând afară făcând din ochii copilașilor lor o scrumieră, în care să scuture scrumul, și totul. Și oamenii iau copilașii lor la saloanele de bere, fete și băieți care șed sus, în vârstă de șase sau opt ani, la băut, și lucruri de genul acela. Și națiunea legalizează asta, și, „Este totul în regulă.” Oh, vai! Credeți că Iehova nu vede asta? Când, ei chiar fac haz de oamenii care sunt cu adevărat dreți cu Dumnezeu. Toate aceste lucruri se petrec, făcând haz. Așteptați, doar continuați să așteptați! Iehova va răspunde. Nu vă îngrijorați. În regulă.

¹⁴⁴ Noi mergem puțin mai departe. Noi îl găsim sus acolo rugându-se. Și el doar devine așa de obosit, că el se întinde pe jos. El doar se roagă chiar până cade pe podea. Nu mai poate merge mai departe, și a ațipit puțin. El s-a trezit. „Ce se întâmplă? Privește în jur aici! De unde vine Lumina aceea? Oh, uite, stând acolo în colț.” Acolo stătea un Înger, sabia Lui atârând acolo pe latura Lui. Oh, el s-a uitat din nou, și și-a frecat ochii. S-a tras sus pe genunchi, a spus, „Doamne, oh, oh, ce—ce ai vrea Tu de la mine?”

¹⁴⁵ El a spus, „Amram, Eu sunt Îngerul lui Dumnezeu. Eu am fost trimis din Cer, să îți spun că Dumnezeu a auzit rugăciunea ta. Și Am venit să-ți spun că El va trimite un izbăvitor. El își amintește toate promisiunile Lui.” Eu văd Îngerul acum; privesc la El, El își scoate sabia afară. El o îndreaptă către nord. Amram a privit. A spus, „Chiar la vârful acestei săbii stă țara promisă. Și Eu am promis lui Abraham, Isaac, și Iacob, părinții voștri, că voi poporul veți moșteni țara aceea. Și Eu am auzit geamătul poporului, Eu am auzit strigătul copiilor, și am venit jos. Și Eu vreau ca să ști că tu vei avea un rol important în aceasta, Amram, pentru că tu ai fost credincios în rugăciune. Tu ai fost credincios în casa ta. Și anul viitor pe la vremea asta, Iochebed, iubita ta soțioară, va ține în brațe un copilaș de parte bărbătească. Și acel copilaș de parte bărbătească va fi un izbăvitor.” Slavă!

¹⁴⁶ El a spus, „Oh, da. Da. Oh, da. Oh, da. Oh, El este atât de frumos.” El a privit, și Îngerul a început să se înalțe. Părea doar că toate cerurile s-au deschis, și El a ieșit din cameră. El a așteptat puțin. A spus, „Oh, eu nu sunt ieșit din minți.”

¹⁴⁷ În jos pe scări el a mers, foarte repede, și a spus, „Iochebed! Iochebed, repede!”

A spus, „Da, ce este, dragă?”

¹⁴⁸ A spus, „Ridică-te!” Și lumina lunii strălucea în fereastră, era... Ea arăta frumos. Și el a spus, „Eu tocmai am văzut un Înger al lui Dumnezeu, și El mi-a spus toate aceste lucruri.”

„Oh, cum a arătat El?” a spus mama. „Cum a arătat El?”

149 A spus, „Oh, El era frumos. Avea pe El o haină strălucitoare. Ochii Lui scânteiau. Și El a avut o sabie în mâna Lui, și El a îndreptat-o către nord.” Aceea este direcția, știți, țara promisă se întinde din Egipt; în sus către acea direcție, Palestina. A spus, „El a indicat către nord. Și El a spus că vom avea un copil la anul pe vremea asta, și acest copil va veni și va fi un biruitor, și va izbăvi poporul Lui. Oh, aleluia, Iochebed!”

150 Și el a observat că ea era albă. Fața ei, ochii ei priveau în gol, ochii ei mari priveau. „Iochebed, ce este?”

„Oh, Amram! Nu, nu, nu! Noi avem un băiețel?”

„Da.”

151 „Oh, tu. . . Nu poate fi. Tu ști ce? Oh, dacă nu ai fi avut niciodată această viziune. Tu ști ce, Faraon, el ucide toți pruncii mici.”

152 „Da. Dar, tu ști, dacă Dumnezeu ne dă acest copil, Dumnezeu va avea grijă de copil. Amin! Dumnezeu a promis. Dumnezeu va avea grijă de el.”

153 Bine, următoarea zi el merge afară la muncă. Și toți oamenii sus acolo, ei îl observă pe Amram. În loc să vină, voi știți, să fie tot aplecat în jos și greoi; își avea umerii sus, a spus, „Mai dați-mi câteva cărămizi. Haideți, să mergem!”

„Ce se întâmplă?”

„Slavă Lui Dumnezeu! Dumnezeu o să răspundă la rugăciune.” Oh, nu. . .

154 Voi știți, te face să te simți bine când primești un răspuns. Nu știm noi asta, tata și mama, când Dumnezeu dă un răspuns? Voi nu trebuie să vedeți o vedenie. Doar să știți că răspunsul este acolo, asta-i tot. Asta-i tot, doar să știți că răspunsul este acolo.

155 Acum, ascultați îndeaproape acum, eu vreau ca voi să ascultați, ce s-a întâmplat. Acum voi știți, după o vreme, a spus, „Bine, Amram, ce se petrece cu tine?”

156 „Dumnezeu o să răspundă la rugăciune! Dumnezeu o să răspundă la rugăciune!”

„Bine, cum o să răspundă El la rugăciune?”

„Asta nu contează deloc.”

157 Un ins bătrân a pășit sus, și a spus, „Acum când crezi tu că El va răspunde vreodată?”

158 „Ei bine, eu nu o să-ți spun, pentru că tu ești un necredincios, oricum. Mai dați-mi câteva cărămizi.” Le-a aruncat înăuntru acolo în acest fel! . . . ? . . . Nu vă faceți griji; voi nu trebuie să le spuneți la necredincioși toate lucrurile. Nu-i așa? Nu contează deloc. Nu, domnule. Bineînțeles că nu! „Mai dați-mi câteva

cărămizi! Aleluia! Va răspunde rugăciunii!” Acela-i felul cum te simți când tu știi că se va întâmpla. Nu-i așa? Da, domnule.

„Ei bine, cum are El să o facă?”

159 „Voi nu știți, oricum, așa că doar continuați să îmi dați cărămidă.” Le-a pus pe toate înăuntru acolo, a pus toate cărămidile vechi înăuntru acolo.

160 În acea seară el a mers acasă, a spus, „Oh, Iochebed, gândește-te la asta, noi vom avea un copil! Oh, el va fi izbăvitorul! Dumnezeu îl va trimite. Oh, o să fie minunat.”

„Oh, dar eu sunt așa . . .”

161 „Oh, nu te mai îngrijora! Nu te mai îngrijora! Vai! Dumnezeu este la - Dumnezeu este la capătul auzirii acum. Dumnezeu are urechi; Dumnezeu poate auzi. Dumnezeu are mâini; El poate izbăvi.” Astfel, oh, el avea multă credință.

162 Voi știți, când vă rugați până la capăt, voi primiți un răspuns, atunci cu adevărat primiți multă credință. Oh! V-ați rugat vreodată pentru ceva, și știați că Dumnezeu urma să o facă pentru voi? Faceți voi fetițelor asta, și voi băiețelilor? Da. Sigur. Aceea este când El . . . Aceea este când tu ști că se va întâmpla. Bine.

163 Trece un an întreg. Și primul lucru ce-l ști, aici vine Amram de la muncă într-o zi. Și ce s-a întâmplat? Cel mai drăgălaș copilaș, oh, el era un micuț drăguț, cam *atât* de lung. Și astfel ea îl ridică, și îl întinde la Amram. Și el îl sărută, voi știți. El îl iubește, vedeți. Și mama îl ținea. Oh, ce comoară! Ea a spus, „Oh, îmi este așa de frică, totuși, tu ști. Acest copilaș, este un lucrșor atât de dulce.”

164 Și voi știți ce? Biblia a spus că a fost cel mai frumos copilaș care a fost născut vreodată. Acum eu știu că mamele nu vor fi de acord cu mine cu privire la asta. Ah-ha. Ele se gândeau . . . Mama voastră se gândea că voi ați fost cel mai drăgălaș copilaș. Nu-i așa? Da. Ea are dreptul să gândească așa. Dar Biblia a spus că acesta a fost un copilaș frumos. Oh, era o bijuterie. Dumnezeu Își avea mâinile asupra lui, voi știți. Astfel, oh, el era cel mai drăgălaș lucrșor! El stătea acolo, și el—el doar face un zâmbet mic de tot, fără dinți.

165 Voi nu ați avut un frățior și ei, să facă asta, când el nu avea nici—nici dinți, doar zâmbesc *așa*?

Și primul lucru ce-l ști, „Uaa!”

„Oh, vai, doamne! Pfui! Eu știu, hai doar să-l ascundem.”

„Ce se întâmplă? Ce faci tu?”

166 „Coboară jos cu el. Tu ști care este porunca. Vezi, dacă acele vrăjitoare cu nasul lung vin pe aici, ele îl vor lua pe copilașul nostru și îl vor ucide. Așa-i. Nu îl putem lăsa să plângă.” Astfel, oh, avea nevoie de ceva—avea nevoie de ceva mic dejun sau cină.

Astfel mama îl ia acolo într-un colț, îl alăptează, voi știți. Și așa a fost bine atunci.

167 Astfel două seri după aceea, ei se jucau cu el. Și, „Uaa,” a început din nou, voi știți, a început să plângă. Ea s-a dus foarte repede deoparte, și l-a ascuns, l-a ascuns foarte repede așa. Și în jos pe scări, în jos de tot în spate, într-un perete, Amram a aranjat un loc mic unde putea ascunde copilul.

168 Și atunci primul lucru ce-l ști, ei au auzit ceva deasupra mișcând. . . [Fratele Branham bate în amvon de șase ori—Ed.] „Pfui! Au plecat!” Toți s-au împrăștiat în câte un loc, au spus, „Ele sunt. Sunt acele vrăjitoare bătrâne, acelea cu degete lungi bătrâne, unghii vopsite!” Și vrăjitoarele bătrâne s-au uitat jos acolo. Și s-au uitat afară pe fereastră, au spus, „Da, ele sunt. Ele stau acolo.”

[Fratele Branham bate în amvon de cinci ori—Ed.] „Deschideți!”

169 Bătrânul Amram a pășit afară, a deschis ușa, a spus, „Ce vreți?”

170 Au spus, „Voi aveți un copil înăuntru aici, și noi o știm. Și noi îl vom lua.”

„Nu avem nici un copil să vă dăm vouă.” Ei nu au dat.

171 „Noi intrăm și ne uităm, oricum. Noi suntem femei polițiste. Vezi insignele noastre?” Și asta este o . . . Nu este asta ceva ca o femeie să fie? Dar, „Noi suntem femei polițiste. Noi avem dreptul de la autorități!” Voi știți, noi le avem pe ele aici acum. Și astfel—astfel atunci ele o iau în jos, se duc înăuntru. Ele intră și întorc canapeaua, și deschid toate sertarele, și aruncă tot pe podea, și iau toate așternuturile și le scutură. Și se duc sus pe scări și găsesc unde tăcutul avea un locușor secret. S-au uitat peste tot, dar ele nu au putut găsi copilul.

172 Nu au putut găsi copilul, așa că s-au dus către femeie și au întrebat. Ei bine, sârmana Iochebed stând acolo, fața ei era albă. Ele s-au apropiat, au spus, „Uită-te aici! Noi știm că tu ești o—o mamă. Ne putem da seama după aspectul tău. Noi știm că ești o femeie care alăptează, și noi știm că acel prunc este aici. Ne vom întoarce. Îl vom lua!” Au ieșit pe ușă. Au trântit ușa, și au ieșit afară.

Ea a spus, „Oh, oh, ce putem face? Ce putem face?”

173 Astfel Amram a spus, „Roagă-te.” Este asta ce trebuie făcut? [Băieții și fetele spun, „Da.”—Ed.] Este acela lucrul? „Roagă-te! Să ne rugăm.”

„Oh, oh, oh! Eu nu știu ce—ce să fac. Oh!”

174 Astfel el a spus, „Acum, uite, tu liniștește-te, și du-te să alăptezi copilul din nou. Eu mă duc sus să mă rog.”

175 Astfel el se duce sus și se roagă. A spus, „Iehova, Tu ai urechi. Iehova, Tu ai ochi. Iehova, Tu poți auzi. Tu poți răspunde rugăciunii. Tu ne-ai dat acest copil. Tu ne-ai dat promisiunea Ta. Și Tu îți vei ține promisiunea Ta, și Tu vei păstra acel copil. Și eu sunt încrezător!”

176 După ce s-a rugat, devenind foarte obosit, el—el doar a căzut așa și a adormit. [Fratele Branham imită sforăitul—Ed.] El era atât de obosit! Muncea toată ziua, și se ruga toată noaptea. El era obosit. Și apoi știți ce s-a întâmplat? A adormit, și a visat un vis.

177 Voi știți, Dumnezeu vorbește în vise, de asemenea. Nu vorbește El? Sigur, El vorbește. Da, El vorbește. El poate. Vedeți? Și El vorbește în vise.

178 Oh, când s-a trezit, a spus, [Fratele Branham pocnește din degete o dată—Ed.] „Asta este! Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Asta-i ce ar trebui să fac.” [Fratele Branham bate în amvon de cinci ori.] „Eu doar nu voi spune nimic despre aceasta.”

Se duce jos pe scări. A spus, „Iochebed!”

„Da, dragă? Oh, eu sunt atât de îngrijorată. Nu pot dormi.”

„Oh, culcă-te. Culcă-te. Este totul gata.”

„De unde ști?”

„Oh, eu doar știu. Eu doar am încredere!”

179 În loc ca tăticul, în acea noapte, să meargă sus pe scări să se roage, el s-a dus jos la subsol. El era ocupat jos acolo. Mă întreb ce făcea el? Să ne strecurăm jos și să-l vedem. Îl văd pe el acolo jos, mergând. . . [Fratele Branham începe să fredoneze, și să bată în timp ce imită construirea a ceva—Ed.] „Poc, poc, poc.” [Fratele Branham fredonează.] Ia această trestie, se uită la ea, o răsucesce și se uită dacă este bună. [Fratele Branham fredonează.] Micuțul Aaron s-a dus afară în acea zi, și a adunat un braț plin de ele, le-a așezat jos la subsol, voi știți. [Fratele Branham fredonează.] „Dumnezeu se îngrijește de voi., [Fratele Branham fredonează.] „Religia din timpuri vechi, trebuie să fie toată adevărată!” [Fratele Branham lovește în ceva.] Le leagă în jur.

Ea a spus, „Amram, ce se petrece cu tine?”

„Aleluia! Nimic, dragă. Mergi înainte.”

180 [Fratele Branham fredonează—Ed.] „Este religia din timpuri vechi.” [Fratele Branham din nou bate.] „Este religia din timpuri vechi.” Aduce asta *aici*, voi știți. „Este religia din timpuri vechi.” „Șșșșșșșșș,” îl sigilează peste tot. „Și îmi este îndeajuns! Dă-mi această veche. . .” El făcea ceva.

181 Voi știți, după ce a trecut o săptămână sau două, primul lucru pe care-l știți, ei se întrebau ce făcea el.

182 Astfel într-o noapte când ei toți dormeau, el se strecoară sus și aduce acest lucru mic sus, voi știți. El îl aduce sus în *acest fel*. Și îl aduce sus. El ridică acoperitoarea unde Iochebed soția lui

doarme, și îl strecoară sub acoperitoare. Și micuțul Aaron și—și micuța Miriam dormeau, voi știți; oh, ea era un lucrușor dulce, acea fetiță era, și la fel era și Aaron. Astfel, el l-a pus dedesubt acolo. A spus, „Iochebed, dragă.”

¹⁸³ Ea a spus, „Ai fost tu la subsol să te rogi la acest timp din noapte, Amram?”

A spus, „Nu. Am fost la subsol, lăudând pe Dumnezeu.”

A spus, „Ce făceai tu?”

¹⁸⁴ A spus, „Eu vreau să-ți spun. Acum, tu ști că acele vrăjitoare bătrâne vin înapoi.”

„Da.”

¹⁸⁵ „Și vreau să-ți spun ce vom face noi. Noi am avut copilul acum de trei luni, și noi trebuie să scăpăm de acesta.”

„Oh, Amram! Tu trebuie să faci ce?”

„Noi trebuie să scăpăm de copil.”

„Să scăpăm de copil?”

„Da.”

„Oh, tu ești crud!”

„Nu, eu nu sunt crud. Nu, nu, nu. Eu știu ce fac.”

¹⁸⁶ „Ce vrei să spui? Păi, tu vei fi la fel de rău ca și Faraon. Să scapi de copilul nostru?”

„Da, o să ne scăpăm de copil.”

„Oh, nu putem!”

¹⁸⁷ „Acum ascultă. Dacă îl păstrăm, noi îl vom pierde. Și dacă noi îl dăm Celui Care ni l-a dat, El îl va găsi.” Așa este? „Acum, dacă îl vei păstra, noi îl vom pierde.”

„Cum îl vei pierde?”

„Păi, acele vrăjitoare bătrâne au să vină și-l vor lua.”

¹⁸⁸ Și uitați, dacă voi păstrați acel suflet și mergeți înainte și trăiți ca lumea, voi îl veți pierde. Vrăjitoarele iadului sunt după voi. Și așa este. Toată această nebulie veche a lumii și lucruri acolo afară, este chiar după voi. Dacă îl păstrați, îl veți pierde; dar dacă voi îl înapoiati Celui Care vi l-a dat, voi îl veți găsi și îl veți păstra. Ce este asta acum? Dacă noi îl păstrăm, ce facem noi? [Copiii spun, „Îl pierdem”—Ed.] Îl pierdem. Dacă îl dăm lui Cristos, noi ce? Îl păstrăm. [„Îl păstrăm.”] Amin! Asta-i bine. Acum voi răspundeți bine.

¹⁸⁹ Acum el a spus, „Iochebed, noi îl vom pierde dacă îl păstrăm. Astfel dacă îl dăm—îl dăm înapoi Celui Care ni l-a dat, atunci noi îl vom păstra.”

¹⁹⁰ Acum voi aveți un suflet. Și, tata și mama, și voi la fel. Dar dacă voi îl păstrați, voi îl veți pierde. Așa este. Vrăjitoarele iadului îl vor lua. Ele sunt toate după el! Dar dacă îl dați înapoi

Celui Care vi l-a dat, voi îl veți păstra pentru Viața veșnică. [Fratele Branham bate în amvon de trei ori—Ed.] Aleluia! Amin! Scuzați-mă, copii, eu sunt destul de modă veche ca să strig. Dacă îl păstrați. . . Să o spunem, toți împreună. [Fratele Branham și adunarea spun, „Dacă îl păstrați, voi îl veți pierde. Dacă îl dați înapoi Celui Care vi l-a dat, voi îl veți păstra.”] Amin. [Fratele Branham a bătut în amvon de trei ori.] Rețineți acum, dați-l Lui!

¹⁹¹ Acum să privim. Oh, ea a început să plângă. Ea a spus, „Oh, ce vei face tu cu el?” a spus ea.

„Uite aici, eu vreau să-ți arăt ceva.”

„Ce ai tu sub patul meu acolo?”

A spus, „Dă-mi voie să-ți arăt.” Și el l-a tras afară.

„Oh, este un coș mic de trestie!”

¹⁹² Este o corabie mică, ceea ce este. Nu are cârmă, aceasta nu are nici o velă, nu are nici tunuri pe ea, și totuși ea urmează să ducă cea mai prețioasă marfă care a fost vreodată cărată de o corabie, până la acel timp. Ascultați aceasta! Aceasta nu are nici căpitan sau nici echipaj. [Fratele Branham bate din palme de două ori—Ed.] Frate, eu cunosc o Corabie pentru un adult, ca aceea, de asemenea!

¹⁹³ „Oh,” a spus ea, „Am- . . lasă-mă să mă uit la asta, Amram, lasă-mă să văd.” Ea se duce acolo.

¹⁹⁴ A spus, „Uite aici, are un căpăcel pe ea. Vezi?” El ridică căpăcelul sus.

Ea a spus, „Iuh! Pute! Uh! Iuh! Vai!”

A spus, „Da, aceasta pute.”

„De ce?”

¹⁹⁵ „Am turnat peste tot gudron. Ea este toată smolită, peste tot.” Smoala este gudron, voi știți, astfel ei au pus smoală peste tot. Asta-i ce fierbea el jos aici, și a vărsat-o peste aceste trestii. El a dat-o cu smoală. A spus, „Vezi, apa nu poate pătrunde în ea atunci. Vezi, este izolată peste tot.” Și a spus, „Și doar nu poate pătrunde în ea, apa nu poate. L-am dat cu smoală.”

A spus, „Iuh! Miroase rău!”

¹⁹⁶ Voi copii știți ce este gudronul, când ei repară strada, „Oh, acel miros îngrozitor!” Dar acesta—acesta—acesta—acesta ține. . . Acesta—acesta astupă toate fisurile pe stradă. Și acesta este felul cum o face, blochează toată apa afară.

¹⁹⁷ Și asta este ce face rugăciunea pentru credincios. Asta este ce zilnic ține lumea afară din voi, este când vă dați cu smoală pe genunchii voștri, și spuneți, „Doamne Isuse!” Și Sângele vine jos, și El vă sigilează peste tot astfel că diavolul nu vă poate prinde. Vedeți? Așa este. Vedeți? Astfel atunci, oh, de multe ori oamenii merg în jur și spun, „Este îngrozitor,” dar, asta nu contează, asta vă ține în siguranță. Acela este lucrul principal, să fim în

siguranță. Spun, „Tu ești demodată,” dar, asta nu contează, vă ține în siguranță.

„Ei bine,” a spus, „ce o să facem?”

198 „Bine,” a spus, „eu îți voi spune ce vom face. Noi vom lua copilul, și vom avea o scurtă despărțire. Și vom lua copilul și îl vom pune înăuntru aici, și îl punem afară pe Râul Nil.”

199 „Oh! Nu! Nu! Nu! Amram, tu nu poți pune copilul nostru afară în râu.”

200 „Da! Da! Eu știu ce fac.” Vedeți, el a avut un vis, el a știut ce să facă. Vedeți, Dumnezeu l-a instruit. El știa ce să facă. El a construit aceasta, și a văzut că era tocmai tipul de arcă care l-a salvat pe Noe acolo în urmă în timpul lui.

201 Astfel el a spus, „Uite aici, am o gaură mică tăiată chiar în partea de sus, așa ca el să poată respira. Vezi, el poate avea lumina soarelui pe acolo.”

202 Și voi știți, arca în Biblia Veche, cu mult în urmă acolo, a fost făcută în același fel. Și avea o deschizătură chiar în partea de sus a acesteia, astfel tu puteai vedea înăuntru, vedeți, și pe unde el trebuia să privească în sus.

203 Așadar acest biet copilaș, fără nume, nici măcar nu avea vreun nume; micuț, copil fără nume, și totuși cel mai dragălaș copilaș din lume.

204 Următoarea seară, când ei s-au întors, și au așteptat până pe la ora trei dimineața, și atunci ei . . . El a pășit acolo. Și el a terminat rugăciunea. El merge dincolo, și spune, „Acum vino afară, Iochebed, scoală-te!”

205 Și astfel l-au trezit pe micuțul Aaron și pe micuța Miriam. Oh, ea a venit acolo și și-a întins brațele, a spus, „Tăticule!” Micuța Miriam, a spus, „Tu nu îl vei lua pe frățiorul nostru, copilul, așa-i, și să-l pui pe Nil unde sunt toți acei crocodili bătrâni?”

206 Și el i-a dat părul ei micuț pe spate așa. Și a ei . . . Ea avea ochi frumoși, și păr micuț frumos. Și astfel el a sărutat-o pe o parte a obrazului. A spus, „Scumpo, asta mă doare, și pe mine, de asemenea. Aceasta mă doare, de asemenea, dar noi trebuie să facem asta.”

207 Voi vedeți, fetițe și băieți, uneori noi trebuie să facem lucruri care cumva ne rănesc, dar noi trebuie să le facem, oricum. Când fetele spun, „Măi, ai fumat tu vreodată o țigară?”

Tu vei spune, „Nu.”

208 „Ei bine, încercă una! Oh, eu sunt amica ta, tu ști. Da, încercă asta.”

209 Dar tu, ar putea să doară puțin, dar spune, „Huh-uh. Eu nu o vreau.” Vedeți? Vedeți? „Eu nu o vreau.”

Spune, „Vei veni, să mergi cu mine la spectacol deseară?”

210 „Nu, nu. Huh-uh. Eu nu merg la spectacole.” Vedeți? Poate chiar să doară puțin. Vedeți?

211 „Oh, tu ești doar un vechi demodat.” Să nu credeți voi asta. Ar putea chiar să doară puțin. Doar întoarceți capul de la aceasta; este lucrul potrivit de făcut, voi vedeți. Faceți întotdeauna asta, faceți lucrul corect. În regulă.

212 Și acum când fetele învață acest mic dans vechi pe vârful degetelor în felul acela, și vor ca voi să o faceți; voi spuneți-le, „Nu, nu.” Voi să nu o faceți, vedeți.

213 „Oh, bine, este multă distracție.” Vouă nu vă poate păsa cât este de distractiv. Voi vreți să faceți ceea ce este corect, astfel voi întotdeauna faceți ce este corect. Acum, voi doar rețineți asta acum. Nu o veți uita, așa-i?

214 Acum, acum ce au făcut ei? Au luat copilașul atunci, și s-au dus sus acolo. Și micuțul Aaron s-a apropiat, a spus, „Tăticule, ce vei face tu cu copilașul nostru?”

215 El a spus, „Aaron, urcă sus aici pe genunchi, scumpule.” A spus, „Uite, Aaron. Dacă noi păstrăm copilul, ce vom face noi?” [Adunarea spune, „Îl pierdem.”—Ed.] „Îl pierdem. Dar dacă noi dăm copilul înapoi în mâinile Celui care ni l-a dat, ce vom face noi? [,„Îl vom păstra.”] „Noi îl vom păstra.” Așa este.

„Dar cum vei face asta, tăticule?”

216 „Eu nu știu. Eu nu știu cum se va face, dar Dumnezeu o va face.” Vedeți?

217 Și astfel atunci au pus copilașul înăuntru acolo, și așa merge el. Și iată-i ei pleacă acum, ei se duc către ușă. Coboară jos la ușă, el se uită pe *această* parte în jos pe stradă, pe *cealaltă* parte în jos pe stradă. Nu este pe niciunde, nu vine nimeni. A spus, „Hai, Iochebed. Haide, Aaron. Hai, haide, Miriam. Să mergem.”

218 Ei iau corăbioara și coboară printre stânjenei de-a lungul râului. Oh, este cu mult timp înainte de ziuă. Și iată-l pe micuțul Aaron, în urmă acolo ținând-o pe micuța Miriam, frățiorul și surioara, ei plângeau. Și sărmana micuță Iochebed, ea se duce înainte, spune. . . [Fratele Branham o imită pe Iochebed plângând—Ed.] „Șșșș! Ei păzesc pe stradă. Fi atentă. Șș! Fiți atenți.” Mergând înainte în jos pe stradă. „Șș-ș-ș! Fiți atenți.” Cărând copilașul. Și mama căra copilul, și—și tătucul căra corabia.

219 Ei coboară jos la râu. Oh, este un râu mare, al doilea cel mai mare din lume, aproximativ. Și astfel, atunci, un râu foarte mare, și curenți, și doar plin de crocodili foarte mari și aligatori. Oh, ei erau grași. Iuh! Ei le-au dat ca hrană pe toți acei copii mici. Ei erau chiar grași. Și—și ea a spus, Iochebed a spus lui Amram, soțul ei, a spus, „Oh, ce-i dacă aligatorii îl apucă? Ce-i dacă crocodilii de aici îl ating?”

220 A spus, „Nu te îngrijora. Dacă ei vreodată își bagă nasul în acea smoală, ei se vor îndepărta, vezi. Acela este motivul că pute, vezi. El își va ridica nasul în sus,” a spus, „el nu va putea mirosi carne umană, astfel el se va îndepărta. Acea smoală va mirosi atât de rău încât ei vor fugi. Va fi în regulă. Nu îți fă griji.” Astfel ei . . . Și acolo au pus-o jos, corăbioara. Și ea a spus . . . „Acum tu alăptează copilul.”

221 Astfel mama ia copilul și îl alăptează, și ea alăptează copilul până își ia micul dejun, dis-de-diminează. Și apoi ea [Fratele Branham face sunetul unui sărut de trei ori—Ed.] îl sărută. Și a spus, „Acum Aaron, tu îl poți săruta.” Și Aaron îl sărută. Și apoi îl duce acolo la Miriam, și ea îl sărută. Și mama îl sărută, și, „Oh,” ea a spus, „Eu doar . . .”

222 „Acum, ș-ș-ș! Acum ascultați, noi trebuie să fim soldați. Vedeți? Noi trebuie să fim soldați. Acum vreți toți să-l sărutați din nou?” Ei toți îl sărută, în jur, din nou. Apoi îl pun înăuntru acolo.

223 Și mama a făcut păturica, și a pus-o peste el, și perinuța. Ea o pune acolo. A spus, „Dragul meu copilaș, Dumnezeu să te binecuvânteze.”

„Ș-ș-ș! Acum, Dumnezeu va avea grijă de acela. Nu te îngrijora.”

224 Au închis jos căpăcelul. Și primul lucru ce-l ști, tatăl începe să-și dea jos haina lui, își dă jos cămașa. Aici se duce el, mergând afară în apă.

225 Ce credeți că se întâmplă în Cer, pe la acest timp? Aleluia! Voi știți, când se întâmplă lucruri aici jos, este ceva ce se petrece sus Acolo, de asemenea. Amin! Îl pot vedea pe Dumnezeu că se ridică de pe Tronul Lui, pășește acolo, spune, „Gabriel! Gabriel! Unde ești?”

Gabriel spune, „Iată-mă aici, Doamne.”

226 „Vino aici! Îți voi arăta ceva!” A spus, „Voi toți Îngeri veniți în jur aici, un minut, Eu vreau să vă arăt ceva. Eu am oameni care Mă cred. Da, Eu am oameni care se încred în Mine. Veniți aici, un minut! Este bine pentru voi toți Îngerii, aruncați o privire la aceasta. Priviți!”

„Unde este asta?”

„Chiar acolo jos. Priviți afară.”

„Da, da. Da, eu o văd.”

227 „Priviți chiar acolo jos. Vedeți vârfurile acelor—acelor—acelor pipiriguri acolo, acei stânjenei și lucruri?”

„Da.”

„Vedeți acolo!”

„Ce este?”

228 „Acolo este un om cu mâinile lui sus în aer, pe genunchii lui, chemându-Mă. Acolo este o mamă care plânge, și doi copii mici care plâng. Ei se încred în Mine chiar până la capăt. Gabriel, îți amintești când te-ai dus înăuntru? Îți amintești de acel om?”

229 „Da, l-am întâlnit în cameră în acea noapte și am vorbit cu el. Ah-ha.”

230 „El încă se încrede în Mine. Eu am oameni care cred în Mine! Eu am oameni care se încred în Mine până la capăt!” [Fratele Branham bate în amvon de șase ori—Ed.] „Îl vedeți? Priviți-l. El are așa o . . . Nu este asta galant!”

231 Tatăl umblă în apă, începe să împingă corăbioara în larg.

Îl pot auzi pe El cum spune, „Gabriel!”

„Da, Doamne?”

232 „Cheamă zece mii de Îngeri pe scenă. Dă-le ordin de marș imediat. Cheamă oștirile Cerului afară. Trimite-i în sus și în jos, de-a lungul balustradelor Cerului, și pune-i pe toți în sus și în jos pe Nil. Eu poruncesc ca nici un crocodil să nu se atingă de acea îmbarcare! Să nu se atingă nimic! Nu lăsați nici măcar o bucată de lemn să se apropie de aceasta.” Aleluia!

233 Gabriel a spus, „Aceasta se va face.” Vai! El a sunat o trâmbiță! Zece mii de Îngeri au venit în oaste!

„Pilotul. Unde vei fi Tu, Doamne?”

234 „Eu voi fi la celălalt capăt.” El este întotdeauna la capătul de primire. „Eu voi aștepta jos la celălalt capăt. Eu am un scop. Când oamenii se vor încrede în Mine, Eu am ceva, un scop; va fi totul bine cu ei.” În regulă, El coboară jos la celălalt capăt.

235 Îl văd pe Moise . . . sau micuțul Aaron și pe ei, mergând înapoi sus pe stradă, plângând. „Ș-ș-ș-ș! Aveți grijă!”

236 Și micuța Miriam, ea încă stă, privind. Ea a spus, „Oh! Oh!”

237 A spus, „Haide, Miriam, se face ziuă. Vino, cocoșii vestesc ziua. Haide, se face ziuă. Haide, scumpo, să mergem!”

238 A spus, „Oh, tăticule, tăticule! Te rog, încă o singură dată. Lasă-mă doar să rămân, lasă-mă doar să-l urmăresc și să văd ce se întâmplă. Voi veni înapoi acasă după un timp.”

239 „Oh,” [Fratele Branham își pocnește degetul—Ed.] „aceea este o idee bună, Miriam. Aceasta ar putea să fie bine. Tu doar stai și urmărește ce se întâmplă.”

„Bine, eu îl—eu îl urmăresc.”

240 „Acum, grăbește-te acasă după un timp. Tu doar vezi ce se întâmplă. Și tu vino, adu-ne vești, cu ce se petrece.”

„Bine, tăticule.” Și ei au plecat înainte, trebuiau să se grăbească.

241 Micuța Miriam, ea stă și privește. Primul lucru pe care-l știți, se face lumină. „Oh, oh, oh, ce este aceea ce vine de acolo? Este—este un butuc. Nu. Este acela un aligator? Oh, el s-a întors.”

242 „Ha-ha! Ce a văzut el? A văzut ce o mulțime de oameni nu văd. Vedeți? Acea mică îmbarcare mergea, plutind pe acolo. Ei credeau că aceasta nu avea nici un pilot; credeau că nu avea nici un căpitan. Aceasta avea. Ei erau adunați toți în jur.

243 Iată vine un crocodil mic, spune, „Oh, uite acolo!” Iată-l că vine, plutind în sus așa. El merge. . . Oh, nu. Nu, nu. El nu se poate apropia de acea îmbarcare.

Acolo înăuntru stătea emancipatorul, eliberatorul, trei milioane de Evrei care aveau nevoie să fie dezrobiți. [Fratele Branham bate în amvon de cinci ori—Ed.] Toți diavolii din iad nu-l puteau atinge. Plutind în jos, această corăbioară făcută cu smoală, înainte în jos pe râu.

244 Primul lucru ce-l știți, aceasta intră într-un vârtej. „Oh!” a spus Miriam, „Oh, nu! Oh, uite acolo! Acel vârtej, uite la asta! Uite la asta așa!” Primul lucru pe care-l știți, dintr-o dată doar s-a mutat afară.

245 Acela-i felul cum merge. Noi intrăm într-un vârtej, uneori, această corabie mică. Nu vă îngrijorați. Este Cineva care veghează. „Îngerii lui Dumnezeu tăbăresc în jurul celor care se tem de El.” Are zece mii de ei pe lista de marș acum.

246 Micuța Miriam, se duce jos, se cațără peste această piatră mare, și trece peste ea în *acest* fel. Și ea aleargă jos, ea urmărește corabia. Și merge înainte în jos pe *aici*, și merge prin această grămadă de stânjeneni. După o vreme aceasta se blochează acolo. Spune, „Oh! Oh, mă întreb!”

247 (Acum, tatăl ei i-a spus, a spus, „Acum nu lăsa pe nimeni să te vadă că te uiți după asta. Dacă cineva se apropie, doar comportă-te ca și cum tu nici măcar nu o privești, doar mergi înainte pe alt drum. Să nu—să nu te porți nici măcar de parcă te-ai uita deloc, doar continuă să mergi.” „Bine,” a spus ea.)

248 Ea merge de-a lungul malului. Aceasta se blochează. Primul lucru ce-l ști, acolo este o grămadă mare de pescari. Și ea se preface doar ca și cum ea este doar o fetiță care se plimbă. Înaintează, ora zece ziua acum, voi știți, astfel ea doar s-a plimbat de-a lungul râului. Și ea continuă să-și țină ochii privind înapoi, într-o parte, să vadă unde se duce aceasta.

249 După un timp ea trece pe lângă un alt grup. Doar continuă să urmărească; înaintează puțin mai departe. Continuă să meargă, merge puțin mai departe.

250 După un timp ea ajunge la un zid mare. „Oh, vai, se duce înăuntru după acest zid!” Ce poate face ea? Ea nu știe ce să facă. Astfel ea nu poate trece peste zid, așa că ea intră în apă și

trece peste acesta în *acest* fel, și se cațără pe deasupra. Ea ajunge dincolo, și continuă să meargă.

251 Primul lucru pe care-l știți, ea este într-o grădină frumoasă. Florile sunt înflorite peste tot, și este atât de frumos. Acum ascultați doar un moment. Acum priviți, fetițe. Flori frumoase, și, oh, pomii sunt toți ornați. Arăta așa de frumos! Este un parc. „Oh,” a spus ea, „uite acolo, la aceea! Oh, vai! Eu sunt în parcul palatului, palatul lui Faraon, în parc. Ce voi face eu aici? Dacă ei mă vor prinde vreodată aici, oh, vai, ce îmi vor face ei mie?”

252 Și ea privește. Acolo merge corăbioara, și aceasta parcă se oprește acolo afară în apă, și începe să plutească în jur, afară în apă. Mă întreb de ce? Și ea aude pe cineva vorbind. Se furișează în spate după tufișuri. S-a așezat, și s-a uitat afară *așa*, voi știți, micuța Miriam a început să se uite, s-o vadă.

253 Primul lucru ce-l știți, iată că vin câțiva oameni mari puternici de culoare cărând un baldachin în sus în *acest* fel. Și servitoarele urmând împreună, și ele cântă. Și iată vine o femeie, și ea are o fașă mare de aur în jurul capului ei, cu un șarpe mare cu gura deschisă (*așa*) pe partea din față. Și ea este o femeie cu aspect frumos, și ea vine jos. Are îmbrăcăminte foarte frumoasă pe ea, și lucruri. Și aud pe una dintre servitoare că spune, „Maiestate a voastră, credeți că apa va fi călduță în această dimineață?”

254 Miriam a spus, „Maiestate”? Oh, aceea trebuie să fie regală, așa că trebuie să fiu în parc. Și dacă ei mă prind aici înăuntru, ce îmi vor face ei mie?”

255 Bine, ea vine în jos. Și acești oameni mari de culoare cărând prăjina *așa*, merg jos până la marginea apei în felul acela, și ea își scoate papucii. Și o servitoare avea prosoapele, și altele aveau săpunul. Și ea se ducea jos pentru baia ei de dimineață. Astfel ea merge jos acolo și începe să—să se pregătească pentru baia ei. Ea își scoate papucii. A spus, „Îmi voi băga degetele în apă și să văd dacă este deja caldă. Oh, este chiar plăcut, chiar . . . Ce este aceea acolo afară?”

256 „Oh!” Miriam, micuța Miriam a spus, „Oh! Uh-oh, ea deja a observat corabia aceea.”

„Oh,” a spus ea, „este acela un crocodil?”

257 Unul dintre acei oameni mari puternici a spus, „Doar un minut, eu voi afla.” Splaș, splaș, splaș, merge prin apă. Îl ridică sus *așa*, și pășește înăuntru. Spune, „Maiestatea voastră!” Îl dă la servitoare. Și servitoarea îl ia și îl dă ei *așa*, și ea îl așează jos.

258 Ea a spus, „Ce este? Iuh, pute! Are smoală peste tot. Priviți aici, are o deschizătură în partea de sus.”

259 Și Miriam a spus, „Oh! Oh, acolo merge frățiorul meu! Acolo merge frățiorul meu!”

²⁶⁰ Și astfel ei îl deschid așa. „Oh, era un copil!” Și acesta a început. . . Cel mai frumos copilaș din lume! Și, oh, un Dumnezeu Care a putut provoca ură, a putut provoca dragoste; și toată dragostea ce El o putea pune într-o inimă umană, o mamă pentru un copil, El a pus-o în inima acelei fete. Și ea—ea a spus, „El este unul dintre Evr. . . eu știu ce este. Este acel tată rău al meu! El este atât de rău! El a spus ca toți acei copilași Evrei să fie uciși. Și una din acele mame doar și-a aruncat copilul afară, așteptând să ajungă oriunde ar putea. Oh, el este nedrept! Ei bine, el nu-l va ucide pe acesta, pentru că acesta este al meu.” Ah-hah, vedeți cum face Dumnezeu?

²⁶¹ Ea l-a ridicat, și [Fratele Branham face sunetul unui sărut—Ed.] ea îl sărută. Și copilul a plâns. Și când acesta a plâns, doar i-a încălzit inima. A spus, „Sărman lucrușor.” A spus, „Îl voi lua și îl voi numi. . . Eu îi voi da un nume.” Și acolo este unde și-a primit el numele.

²⁶² Care a fost numele lui? [Adunarea spune, „Moise.”—Ed.] Moise. Și *Moise* înseamnă „scos din apă.” Vedeți?

²⁶³ Ea a spus, „Acum eu îl voi chema Moise, și el va fi copilul meu propriu. Eu îl voi păstra.” Dar acum ea a spus, „Dar eu sunt o fecioară, eu nu îl pot alăpta. Eu—eu—eu nu am nici o cale de a-l hrăni.” Ele nu aveau aceste sticle și lucruri atunci. Femeile nu fumau țigări și cum fac ele acum, vedeți, și se otrăvesc singure. Astfel a spus, „Bine, dacă știți o. . .” A spus, „Ce, ce voi face eu?” Astfel ea a spus, „Eu. . .”

²⁶⁴ Una dintre ele a spus, „Îți voi spune eu, maiestate, voi găsi o doică pentru copilul tău.”

„Oh,” a spus ea, „asta-i foarte bine.” Micuța. . .

²⁶⁵ Ceva a vorbit, un Înger stând acolo la tufiș, a spus, „Miriam, iată șansa ta! Acolo-i șansa ta!” [Fratele Branham a bătut în amvon de opt ori—Ed.] Micuța Miriam a alergat afară. A spus, „Să nu spui nici un lucru acum, să nu îți scape. Du-te afară și spune că vei găsi o doică,’ și du-te adu-o pe mama ta.”

Bine, astfel ea a spus asta. A spus, „Maiestatea voastră!”

²⁶⁶ Acum, în mod obișnuit, ea ar fi spus, „Ce faci tu aici?” Dar, vedeți, Dumnezeu se ocupa de aceasta peste tot. De ce? El avea zece mii de Îngeri în marș. Vedeți? Programul lui se va termina cu bine. El avea zece mii de Îngeri stând acolo.

²⁶⁷ Astfel primul lucru pe care-l știți, a spus a ta. . . a spus, „Da scumpă mică, ce faci tu aici?”

²⁶⁸ Ea a spus, „Eu tocmai te-am văzut cu copilul.” A spus, „Eu știu unde este o mamă bună care o să aibă grijă de copilul tău pentru tine.”

²⁶⁹ Ea a spus, „Du-te, și adu-o, și spune-i că-i voi da trei sute de dolari pe săptămână ca să aibă grijă de acest copil, și îi voi da o suită întreagă de camere acolo în palat. Și dacă ști unde

este o femeie Evreică, care este o doică, care poate alăpta copilul acesta. Acesta este copilul meu.”

A spus, „Da, maiestatea voastră, îți voi aduce una.”

²⁷⁰ A spus, „Acum, așteaptă un minut! Înainte ca tu să intri în castel, tu trebuie să ai o parolă. Vezi, tu nu știi parola. În fiecare zi noi avem o parolă. Acum, parola astăzi, știi care era? ,O furcă și o claie de fân.” A spus, „Asta este ce trebuie să spui ca să treci prin poartă.”

²⁷¹ Astfel micuța Miriam merge țațoș către casă, cât de tare poate merge, și sare peste zid, în jos pe stradă, și în jos pe *aici*, și în jos pe *aici*, și cât de tare poate ea. Ea aleargă în casă.

²⁷² Și—și Amram doar ce s-a întors acasă, și Iochebed. Și, oh, ei erau triști, întrebându-se ce se petrece. Ea a spus, „Bietul meu copil! Bietul meu copil!” Ea . . .

²⁷³ El a spus, „Acum doar ascultă.” A spus, „Eu tocmai am trecut mai devreme jos acolo pe stradă, și acea sărmană mamă i-a ținut pe toți în picioare toată ziua. Ele au venit chiar prin acest cartier azi de dimineață, și ele au zdrobit capul la fiecare copil care era în cartier.” Și a spus, „Cum țipau ele și strigau! Acum, nu știu, copilul tău, oriunde este. Unde este copilul nostru, Dumnezeu se va îngriji de el.”

²⁷⁴ Chiar atunci ceva a mers . . . [Fratele Branham bate în amvon de patru ori—Ed.] „Oh! Oh! Iată-le acolo, la ușă acum.” Astfel, ei s-au dus și s-au uitat. Nu, nu erau ele. A fost Miriam.

²⁷⁵ Ea a spus, „Oh! Oh, Miriam! Intră, dragă! Ce s-a întâmplat cu copilul?”

A spus, „Mamă, îmi este așa de foame.”

A spus, „Dar ce s-a întâmplat cu copilul?”

²⁷⁶ A spus, „Aproape că mor de foame, mamă.” A spus, „Oh, laudă Domnului! Aleluia! Sunt aproape moartă de foame, mama.”

A spus, „Dar ce s-a întâmplat cu copilul?”

²⁷⁷ A spus, „Mama, îmi este așa de foame că aș putea mânca tot din casă.”

²⁷⁸ A spus, „Îți vom aduce ceva de mâncare, dar ce s-a întâmplat cu copilul?” [Fratele Branham bate în amvon de trei ori—Ed.]

²⁷⁹ A spus, „Oh, copilul este bine, mama. Dă-mi ceva să mănânc. Oh, sunt așa de fericită!”

„Dar ce i s-a întâmplat?”

²⁸⁰ „Ei bine, dă-mi ceva de mâncare, eu aproape mor de foame.” Vă puteți imagina asta?

²⁸¹ Ea a spus, „Miriam! Aici este mama și tatăl tău. Unde este copilul?” [Fratele Branham a bătut în amvon de trei ori—Ed.]

282 A spus, „Mama, eu ți-am spus. Copilul, eu l-am văzut, și este bine. Acum, mama, adu-mi ceva să mănânc; mor de foame. Tu știi, eu—eu aproape mor de foame.” Cum sunteți voi când veniți acasă de la școală, voi știți; oh, doar trebuie să aveți ceva.

Astfel, ea s-a dus și i-a adus un sandwich. A spus, „Acum spune-mi.”

283 Și ea începe, „Yum, yum, yum,” mâncând, voi știți, cum. A spus, „Mama?”

A spus, „Da, ce s-a întâmplat cu copilul?”

284 „Păi,” a spus, „mama . . .” Ea i-a spus povestea. Și a spus, „Mama, du-te și scoateți hainele tale cele mai bune, și fă-ți bagajul, pentru că tu te vei îngriji de copil.” Oh! Oh! Oh!

„Ce?”

285 Dacă voi îl pierdeți, îl veți găsi din nou. Așa este? Dacă îl păstrați, îl veți pierde. Dacă îl dați, îl pierdeți, îl veți găsi. Așa este?

286 Și micuța Miriam doar mâncând înainte. A spus, „Da.” A spus, „Tu vei merge la palat astăzi. Și nu doar asta, dar tu o să mergi, să-ți dea, să ți se dea trei sute de dolari pe săptămână, și cele mai bune camere din națiune, ca să ai grijă de propriul tău copil.”

287 Prima dată în toată istoria lumii unde o mamă a fost vreodată plătită să alăpteze propriul copil. Vedeți cum o face Dumnezeu? [Fratele Branham bate din palme de trei ori—Ed.] Aleluia! Alăptează propriul ei copil, și a primit trei sute de dolari pe săptămână pentru asta, și cele mai bune camere din țară. Dumnezeu face lucruri, nu-i așa? Se merită să ne rugăm? [Adunarea spune, „Da.”] Este bine să ne rugăm? [„Amin.”]

288 Astfel, și-a pregătit bagajul ei mic. Ne vom grăbi acum, noi vom încheia doar într-un minut. Astfel noi . . . Ea și-a pregătit bagajul, și a pornit în jos pe stradă, tot așa de tare cât putea ea merge. Și numaidecât, a ajuns; un mare străjer bătrân stătea acolo cu suliița lui foarte mare, a spus, „Cine merge acolo?”

Ea a spus, „O furcă și o claie de fân.”

„Treci.” Vedeți cum face Dumnezeu lucrurile?

289 A mers la următoarea gardă. Acolo el și-a scos sabia, a spus, „Cine ești? Cine merge acolo?”

A spus, „O furcă și o claie de fân.”

A spus, „Treci.” Vai! Vedeți cum face Dumnezeu lucrurile?

290 Merge sus, se duce se uită prin palat; pornește în sus, și toți membri familiei regale iasă, își scot săbiile. „Cine merge acolo?”

A spus, „O furcă și o claie de fân.”

„Treci.”

291 Primul lucru ce-l știți, un om a ieșit, a spus, „Ești tu micuța doamnă pe care maiestatea sa o așteaptă?”

„Da.”

292 „Și este aceasta doica pentru copilul care a fost găsit în dimineața asta?”

„Da”

293 A spus, „Bine, adu-o înăuntru.” Astfel ea aduce copilul înăuntru . . . sau aduce mama înăuntru.

294 Și—și micuța prințesă a ieșit, și ea a spus, „Tu ști ceva despre copii?”

Ea a spus, „Da, maiestatea voastră.”

A spus, „Privește la acest copil. Nu este el frumos?”

„Da, maiestatea voastră. Da.”

A spus, „Poți tu să ști cum să alăptezi un copil?”

„Da, maiestatea voastră. Sigur.”

295 „Bine,” a spus, „Îți voi da plata ta de trei sute de dolari pe săptămână.” Hm! Nu a fost Dumnezeu bun? Și a spus, „Și tu ai cele mai bune camere din palat, și mesele tale îți vor fi trimise. Tu nu va trebui nici măcar să ieși să gătești mesele tale.” A spus, „Acum, iată copilul, fi atentă. Nu-l scăpa.”

„Oh, nu te îngrijora, nu o voi face. Nu te îngrijora, nu-l voi scăpa.”

„Dă-i cea mai bună îngrijire.”

296 „Nu te îngrijora, eu îi voi da. El va avea cea mai bună îngrijire.” Sigur, acesta era al ei, vedeți. „Îi voi da cea mai bună îngrijire.”

„Tu vezi că este un copil frumos?”

„Foarte frumos,” a spus ea.

„Bine.”

297 Ușa a fost închisă, după Miriam, și mama, și micuțul Moise. Și când ușa a fost închisă, ea a privit peste tot în jur. A spus, „Tsk-tsk-tsk! Și ea s-a gândit că tu ești copilul ei. Ha-ha-ha-ha-ha!” Oh, vai! Ea l-a răsfățat.

298 Ce a făcut ea? Ea . . . Dacă ea l-ar fi păstrat, ce ar fi făcut ea? [Adunarea spune, „L-ar fi pierdut.”—Ed.] Pentru că, ea l-a dat înapoi Celui Care i l-a dat ei, și ea (ce?) l-a găsit, și ea îl poate păstra. Acum ce se întâmplă dacă noi pierdem . . . Dacă ne păstrăm sufletul, ce se întâmplă? [„Îl vom pierde.”] Și dacă îl înapoiem Celui Care ni l-a dat, ce se va întâmpla? [„Îl vom păstra.”] Îl vom păstra. Așa este?

299 Câți dintre voi toți ar vrea să vină sus în jurul altarului și să se roage? Ați vrea să faceți asta? Ați vrea ca Isus să aibă grijă de voi cum a făcut El pentru ei, copilașul? Cum . . . Haideți toți,

copiii mici, adunați-vă toți aici în jurul altarului acum. Vreți voi să o faceți? Veniți chiar în jur, îngenunchiați în jurul altarului. Să ne rugăm, fiecare din voi. Toți copiii mici acum să vină sus aici. V-a plăcut povestea mea despre acesta? [Adunarea spune, „Da.”—Ed.] Vi-a plăcut asta? Bine, acum veniți chiar sus în jurul altarului. Acum veniți. Voi toți copilașii veniți, îngenunchiați chiar în jurul altarului, doar îngenunchiați chiar acolo pe—chiar acolo la altar. Asta este. Voi toți micuților din spate, veniți aici acum, noi ne vom ruga. Bine. Voi vreți să veniți să vă rugați. Veniți sus și îngenunchiați în jurul altarului. Asta e bine. Acum, asta e bine. Asta e chiar bine.

³⁰⁰ Acum, mamele, voi vreți să veniți, de asemenea, și tații, voi toți vreți să îngenunchiați pe culoar?

³⁰¹ Acum vreau să vă întreb ceva copii mici aici. Priviți. Credeți voi că Isus vă iubește întocmai cum l-a iubit pe Moise? Credeți voi că Îngerii vă veghează în felul acesta? Acum, Dumnezeu v-a dat un suflet. Nu va dat El? Acum, dacă voi păstrați sufletul vostru, ce se va întâmpla cu acesta? [Copiii spun, „Îl vom pierde.”—Ed.] Îl vom pierde. Dar dacă voi îl înapoiți lui Isus în această dimineață, atunci ce veți face voi? [„Îl vom păstra.”] Îl veți—veți păstra. Voi vreți să-l salvați. Acum voi vreți să vă salvați sufletul, nu-i așa? Și voi vreți ca să creșteți să fiți mame adevărate și doamne adevărate, nu-i așa; și bărbați adevărați, predicatori, și așa mai departe? Nu vreți voi să faceți asta? Acum, dacă vreți, atunci dați sufletul vostru lui Isus. Iată cum să o faceți. Voi spuneți, „Dragă Isus, asta e tot ce am ca să-Ți dau, este sufletul meu, dar Tu veghează asupra mea cum ai făcut cu Moise.”

³⁰² Acum, dacă careva din voi mai în vârstă vreți să veniți și să îngenunchiați, de asemenea, careva din voi mame, poate, care ați vrea să îngenunchiați aici în această dimineață. Bine, este valabil și pentru voi, de asemenea. Dacă voi doriți, veniți, îngenunchiați în față aici. Asta-i bine. Iată o mamă vine cu băiețelul ei. Ar fi altcineva?

³⁰³ Un tată, tătic, oricare din voi, dacă vrei să fi un om al rugăciunii cum a fost Amram, tu vino, îngenunchiază, de asemenea.

³⁰⁴ Mama, dacă tu vrei să fi ca Iochebed, păi, tu vino chiar în față, îngenunchiază, de asemenea.

³⁰⁵ Sigur, este pentru fiecare. Fiindcă, ce? Voi aveți un suflet, de asemenea. Dacă îl păstrați, ce se va întâmpla? [Adunarea spune, „Îl vom pierde.”—Ed.] Îl vom pierde. Și dacă îl înapoiți Celui Care vi l-a dat, ce se va întâmpla? [„Îl vom salva.”] Voi îl veți salva, la Viața veșnică. Așa este. Acum, nu vreți să vă adunați în jur, voi toți cei care doriți acum, și să avem rugăciune cu acești micuți, și cu noi, cu toții acum.

³⁰⁶ Ziua Mamei, o zi minunată. Și poate deseară, eu aș putea schimba subiectul meu și să continui deseară și să spun ce a

făcut acea mamă, cum a făcut acea mamă. Ea a fost aceea care l-a educat pe băiețelul ei să conducă tot Israelul către țara făgăduită. Oh, ea a fost o mamă adevărată. Nu a fost ea o mamă adevărată? [Copiii spun, „Da.”—Ed.] Acum, voi aveți o mamă adevărată, de asemenea, și mama se roagă pentru voi. El a fost un tătic adevărat. Și tăticul se roagă pentru voi. Și acum noi ne vom ruga toți împreună, și îi cerem lui Isus să ne ajute.

Frate Neville, ai vrea să vi, să îngenunchezi cu noi?

³⁰⁷ Și să ne aplecăm toți capetele, peste tot. Acum Sora Gertie. . . [Pianista începe să cânte *Aduceți-i Înăuntru*—Ed.]

³⁰⁸ Scumpe Tată Ceresc, această mică, poveste simplă astăzi, despre zilele de demult din trecut, unde un tată și o mamă adevărată, sau un credincios adevărat, a venit la Tine și s-au închinat Ție. Ei te-au crezut. Acolo era o suferință în țară la timpul acela. Și cum știm noi că nu este un micuț Moise modern îngenunchind aici în această dimineață! Cum știm noi că nu este o micuță Miriam modernă îngenuncheată aici în această dimineață, de asemenea, profetă!

³⁰⁹ O Tată Scump, acești copii mici Te iubesc, și ei vin, îngenunchind la cruce, recunoscând că ei au un suflet care trebuie să fie salvat, și ei ți-l dau Ție acum. Căci noi tocmai am citit în Cuvântul Tău, „Dacă Îl veți pierde, îl veți găsi; și dacă îl păstrați, îl veți pierde.” Și, Tată, ei nu vor să țină sufletul lor pentru ei. Ei nu vor să trăiască pentru ei înșiși. Ei vor să îți dea sufletul lor Ție, astfel încât, dându-l, ei vor găsi Viața Eternă. Acordă, acordă aceasta, Doamne.

³¹⁰ Binecuvântează-i pe toți acești băieței și fetețe în jurul altarului. Binecuvântează mamele și tații care sunt aici în această dimineață. Oh, fie ca harul Tău iubitor și mila să fie peste ei toți. Iartă-ne, Doamne, de toate păcatele și lipsurile noastre. Ia boala din mijlocul nostru.

³¹¹ Trimite Îngerii! Aleluia! Dumnezeuule, Tu Care ai poruncit lui Gabriel, și zece mii de Îngeri au mers în marș; cu cât mai mulți Îngeri vin în jur când ei au văzut acești sărmani copii mici în genunchi la acest altar în această dimineață! De jur împrejur, în jurul acestui altar și prin această biserică, stau Îngerii lui Dumnezeu. Îngerul înregistrator este aici, punând numele lor într-o Carte. Ei își pierd sufletul lor, așa ca să-l poată găsi în Cristos! Acordă aceasta, Doamne.

³¹² Fie ca, din această zi, de acum înainte, viața lor micuță să fie blândă și smerită. Fie ca ei să fie copii supuși părinților lor și Tatălui lor Ceresc, până în ziua în care Tu îi chemi Acasă. Ghidează-i în corăbioara lor, în jos prin fiecare vârtej. De fiecare dată când se împotmolește în tufișuri, fie ca Îngerii lui Dumnezeu să o împingă afară în curenții curgători ai dragostei lui Dumnezeu. Acordă aceasta, Doamne. Și la capătul drumului, fie ca ei să găsească o Casă iubitoare, și mama lor și cei dragi ai

lor acolo în Slavă, unde Dumnezeu stă în poartă să-i întâmpine, în acea zi. Acordă aceasta, Tată.

³¹³ Iartă-ne toate păcatele și fărădelegile noastre. Și ajută-ne ca din această zi să fim în întregime ai Tăi. Noi predăm acești copilași în mâinile Tale acum. Și aceste mame cu ei, Doamne, că ele să fie felul corect de mame în această Zi a Mamei, acest timp comemorativ care le este dedicat mamelor. Și fie ca ele, din această zi, să fie mame mai bune. Fie ca copiii să fie copii mai buni. Fie ca noi toți să fim mai buni, Doamne, și să Te slujim mai mult. Acordă aceasta, Tată, căci noi o cerem în Numele lui Isus. Amin.

Acum să cântăm un refren mic.

³¹⁴ Credeți că Isus v-a salvat? Vreți ca Isus să vegheze asupra voastră acum, în timp ce vă ridicați în picioare? Ridicați-vă mâinile către El, în *acest* fel acum. Vreau ca voi să vă întoarceți în jur către tata și mama, și către ei toți. Întoarceți-vă în jur *încoace*. Acum priviți aici, mama și tata. Voi toate fetițele și băiețelii ridicați-vă. Acum, câți îl acceptați pe Isus ca Salvatorul vostru, și voi vă veți încrede în Isus de acum înainte, să aibă grijă de voi cum a făcut-o El cu Moise, să vedem mâinile voastre mișcându-se. Fiecare din voi acum. Asta-i bine! Acum ce s-a întâmplat? Dacă păstrați sufletul vostru, voi ce? [Adunarea spune, „Îl pierdem.”—Ed.] Îl pierdeți. Dar dacă îl dați lui Isus, ce se va întâmpla? [„Îl păstrăm.”] Îl veți păstra. Acum, ce-i dacă Isus v-a luat în această dimineață? Și voi sunteți ai lui Isus acum, nu-i așa? Voi sunteți băiețelul și fetița lui Isus.

³¹⁵ Priviți la acești micuți stând aici cu lacrimi. Spuneți-mi Dumnezeu nu știe asta? Amin. Bărbații și femeile de mâine! Ridicați-vă.

Aduceți-i înăuntru de pe câmpurile de păcat;
Aduceți-i înăuntru, aduceți-i înăuntru,
Aduceți-i pe cei mici la Isus.

„Oh, Cât Îl Iubesc Pe Isus!” Acum haideți!

Oh . . . (voi toți) . . . cât îl iubesc pe Isus, (ridicați
mâinile sus acum)
Oh, cât îl iubesc pe Isus,
Oh, cât îl iubesc pe Isus,
Pentru că întâi El m-a iubit.

³¹⁶ Nu este asta frumos? Acum, *Isus Iubește Copilașii Lumii*. Dă-ne acordul, soră. Acum voi toți întoarceți-vă de această parte, către mine, voi fetițelor. Vreau să cânt *Isus Iubește Copilașii Lumii*. Câți o știți? Bine, să cântăm acum.

Isus iubește copilașii,
Toți copiii din lume;

Roși și galbeni, negri și albi, ei sunt prețioși în
ochii Lui,
Isus iubește copilașii din lume.

317 Acum, voi toți sunteți în oaste acum. Ați știut voi asta? Voi știți că sunteți în oastea lui Dumnezeu? Acum, uitați-vă drept la mine acum. Și cântați asta cu mine acum, pentru că voi sunteți soldați acum. Știți voi asta? Sodați ai crucii! Acum, „Eu poate niciodată nu voi mărșălui. . .” O știți pe aceea? Bine. Bine, cu mult timp în urmă, cântec vechi de școală Duminicală l-am învățat. „Eu poate niciodată. . .” Acum voi, cu mine acum. [Fratele Branham face mișcări în timp ce cântă cuvintele *Eu Sunt În Oastea Domnului*—Ed.]

Eu poate niciodată nu voi mărșălui în
infanterie,
Călări în cavalerie, să trag cu artileria;
Eu poate niciodată nu voi zbura deasupra
vrăjmașului,
Dar eu sunt în oastea Domnului.

Eu sunt în oastea Domnului,
Oh, eu sunt în oastea Domnului!

Haideți acum cu mine. Toți împreună acum. Acum!

Eu poate niciodată nu voi mărșălui în
infanterie,
Călări în cavalerie, trage cu artileria;
Eu poate niciodată nu voi zbura deasupra
vrăjmașului,
Dar eu sunt în oastea Domnului.

318 Credeți că puteți cânta asta singuri? Vino sus aici, fetița, vino chiar aici sus. Acum vreau ca voi toți să faceți aceleași mișcări pe care le fac eu. Veniți în jur, în spatele altarului aici, acum. Veniți drept sus aici. Fiecare din voi, mutați-vă chiar aici sus unde mă aflu eu, vedeți. Mărșăluiți aici sus; nimeni să nu stea în afara altarului. Veniți chiar aici sus cu mine. Asta este. Exact. Exact în *acest* fel. Acum întoarceți-vă în jur *așa*, priviți la această audiență, *așa*. Asta este. Eu vreau să vă arăt ce băieți și fetițe bune fac după ce ei îl cunosc pe Isus. Acum, veniți înapoi aici, băieți și fete. Acum voi sunteți. . . Asta este. Acum priviți acolo afară.

319 Acum când eu spun, „Eu poate niciodată nu voi mărșălui în armată,” voi. . . „mărșălui în infanterie,” voi mărșăluiți, de asemenea. Când eu spun, „Eu poate niciodată nu voi călări în cavalerie,” voi faceți aceleași lucruri pe care le fac eu. Acum stați în spate mai încolo de mine, mai înapoi acum, făcând loc. Mai în spate, mai în spate, acum voi sunteți gata. Acum haideți, să o cântăm. [Fratele Branham și copiii fac mișcări în timp ce cântă—Ed.]

Eu poate niciodată nu voi mărșălui în
infanterie, (Priviți!)

Călări în cavalerie, trage cu artileria;
Eu poate niciodată nu voi zbura deasupra
vrăjmașului,

Dar eu sunt în oastea Domnului.

Oh, eu sunt în oastea Domnului,
Eu sunt în oastea Domnului! (Pregătiți!)

Eu poate niciodată nu voi mărșălui în
infanterie,

Călări în cavalerie, trage cu artileria;
Eu poate niciodată nu voi zbura deasupra
vrăjmașului,

Dar eu sunt în oastea Domnului.

³²⁰ Amin! Doar stați liniștiți. La câți vă place asta? Spuneți,
„Amin.” [Adunarea spune, „Amin!”—Ed.] Asta e bine.

³²¹ Acum, Tată Ceresc, binecuvântează acești copilași astăzi.
Ei sunt ai Tăi, Doamne. Ei și-au dat viețile lor Ție. Ei aud
povestioara despre Moise și cum Tu l-ai protejat. Ei aud despre
o mamă bună și un tată bun care i-au îngrijit și i-au crescut. Și
așa au și acești copilași mame și tați buni. Și mă rog, Tată, ca Tu
să veghezi asupra lor și să-i cărmuiești în jos pe râul timpului,
și fie ca Îngerii lui Dumnezeu să-i protejeze. Dă . . . Și apoi să fi
la linia de primire, să-i primești în zilele din urmă, Doamne, în
Împărăția Ta. Noi o cerem în Numele lui Cristos. Amin.

³²² Acum vă puteți întoarce la locurile voastre și spuneți-i
tăticului și mamei cât de bine vă simțiți. Amin.

³²³ „În toate zilele pribegiei lor ei au fost conduși.” O știți pe
asta, de asemenea.

. . . a pribegiei lor ei au fost conduși,
Către țara făgăduinței ei au fost conduși;
De mâna Domnului în călăuzire sigură,
Ei au fost aduși pe tărâmul Canaanului.

Cu toții!

Semnul focului în timpul nopții,
Și semnul norului în timpul zilei,
Plutind deasupra, drept înainte,
În timp ce călătoreau pe drumul nostru,
Trebuie un ghid și un conducător să fie,
Până pustia este străbătută,
Căci Domnul, Dumnezeul nostru, în timpul
Său oportun
La sfârșit ne va conduce la lumină.

³²⁴ Câți sunteți bolnavi în această dimineață și doriți rugăciune?
Să vă vedem mâna. Fiindcă suntem puțin în întârziere, poate

amânăm serviciul de vindecare până deseară. Și oferim doar un cuvânt de rugăciune acum, pentru că suntem puțin în întârziere.

³²⁵ V-ați bucurat de povestioară? [Adunarea spune, „Amin.”—Ed.] Credeți că a fost bună pentru copilași? [„Amin!”] Da. Noi—noi trecem peste ei de multe ori. Nu ar trebui să facem asta. Vedeți. Eu niciodată nu am ocazia să predau la școala Duminicală, și în această dimineață a fost un timp să le vorbesc. Eu nu am vrut să vă epuizez, dar am vrut să vă spun această povestioară.

³²⁶ Rețineți, copilași, aceea nu este o povestioară veche pe care o citiți oriunde. Acela este Adevăr. Acela este Adevărul! Dumnezeu a făcut aceea. Și El este cu *voi* acum. Bine.

³²⁷ Să ne aplecăm capetele acum în timp ce cântăm cântarea noastră de încheiere, încet, „Ia Numele lui Isus cu tine, ca un scut de orice dușman.” Bine.

Ia Numele lui Isus cu tine,
Fiu al suferinței și al durerii.

ÎNVĂȚĂTURĂ DESPRE MOISE ROM56-0513
(Teaching On Moses)

Acest Mesaj prin Fratele William Marrion Branham a fost dat original în Engleză Duminică dimineața, 13 Mai 1956, la Tabernacolul Branham în Jeffersonville, Indiana, U.S.A. Această predică a fost luată de pe o bandă de înregistrare magnetică și tipărită neprescurtat în Engleză. Această traducere în limba Română a fost tipărită și distribuită de Voice Of God Recordings.

ROMANIAN

©2017 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, ROMANIAN OFFICE
ULIUC 280 / TIMIS 307361 - ROMANIA

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

anunț pentru Dreptul de autor

Toate drepturile rezervate. Această carte se poate tipări pe un imprimator într-o casă pentru folosire personală sau să fie distribuit, gratuit, ca un mijloc de răspândire a Evangheliei lui Isus Cristos. Această carte nu poate să fie vândută pe scară largă, afișată pe un website, păstrată într-un sistem de recuperare, tradusă în alte limbi, sau folosită pentru solicitarea de fonduri fără permisiunea clară în scris de la Voice Of God Recordings®.

Pentru mai multe informații sau pentru alte materiale disponibile, vă rog să contactați:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org